

Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng

Contents

Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng	1
1. Chương 1: Thừa Kế (1)	1
2. Chương 2: Thừa Kế (2)	5
3. Chương 3: Thừa Kế (3)	8
4. Chương 4: Đơn Đặt Hàng 1	11
5. Chương 5: Đơn Đặt Hàng 2	15
6. Chương 6: Đơn Đặt Hàng 3	19
7. Chương 7: Đơn Đặt Hàng 4	23
8. Chương 8: Biển Mất 1	27
9. Chương 9: Biển Mất 2	30
10. Chương 10: Biển Mất 3	33
11. Chương 11: Chỉ Trát Sư (người Làm Hàng Mã)	36
12. Chương 12: Không Nhắm Mắt 1	40

Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng

Giới thiệu

Edit: YuanThổ loại : nhất thụ lưỡng công trá hình nhất thụ đa côngTử Đằng do kế thừa sự nghiệp buôn bán nhang đèn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-tay-ve-cua-hang-nhang-den-tu-dang>

1. Chương 1: Thừa Kế (1)

Cuộc sống, tựa như một bàn trà, mặt trên bày đầy chén trà. Khi chúng ta tưởng mình đã nhảy ra khỏi một chén trà, thì cũng là lúc rơi vào một chén trà khác. Mà nếu anh phát hiện anh không hề nhảy vào một chén trà khác... Vậy chúc mừng anh... Anh đã rút khỏi bàn trà.

Ngày nhận điểm thi đại học, tôi biết mình đã rút khỏi ‘bàn trà’. Chính là, sau khi rút khỏi bàn trà tôi trực tiếp biến thành ‘đồ bếp’, cùng một ngày, ba tôi nhận được tin ông nội qua đời.

Ba vội vàng mang tôi đến thành phố của ông nội để chịu tang. Lúc đến nơi thì bác cả đã xử lý di thể của ông nội thỏa đáng cả rồi, còn lại chỉ cần túc trực bên linh cữu nữa thôi.

Vốn dĩ đa phần mọi người trong thời đại này đều sẽ không quá câu nệ mấy chuyện này, mà hầu như đều đến nhà tang lễ làm lễ một chút, hỏa tang xong thì đặt vào trong nghĩa địa công cộng là được. Nhưng bác cả lại làm rất long trọng, nói là bạn của ông ngoại mãnh liệt yêu cầu.

Tôi vừa nghe đã thấy bức, lo liệu tang sự là chuyện của chúng tôi, người ngoài quản thế là hơi bị nhiều. Trong tộc cũng có họ hàng khác bàn ra, chính là nét mặt và giọng điệu của bác cả đều rất kì quái, hình như

tương đối bất đắc dĩ. Ông nội hưởng thọ ở tuổi bảy mươi, không đau không ốm, làm long trọng một tí cũng tốt, tất cả mọi người đều không dị nghị lắm.

Theo tôi được biết, ông nội chỉ là một chủ hàng buôn bán nhỏ, không giống người có thể quen được bạn bè đại phú đại quý, có quyền có thế. Tôi có hỏi ba, nhưng ông đi khai phá kinh tế ở thành phố mới từ lúc còn rất trẻ, hầu như rất ít khi trở về, cũng không rõ ông nội có bạn bè nào.

Con cháu Đỗ gia cũng coi như hưng thịnh, mọi người thay phiên nhau túc trực bên linh cữu. Linh đường đặt tại phòng khách nhà bác cả, có không ít người lục tục đến bái tế, tôi quỳ cạnh anh họ, hãy còn đoán không ra nghề nghiệp của những người này, không ít người mặc quần áo chỉnh tề, hình như tương đối có của. Bác cả đều rất cung kính với bọn họ, đôi khi ánh mắt còn lộ ra kính sợ.

“Xin nén bi thương.” Một phong bì trắng đưa tới trước mặt tôi, tôi ngẩng đầu, nhận ra đối phương là một người đàn ông đẹp trai trẻ tuổi.

Toàn thân đều là hàng hiệu, hần mặc một bộ vest xám đậm thẳng thớm, khí chất và vẻ ngoài này so với ngôi sao trên TV còn chói lóa hơn. Đôi mắt nhìn tôi mang theo một chút mỉm cười ôn hòa. Nhưng đôi mắt đào hoa xinh đẹp này biết bắn điện, nhìn thế nào vẫn thấy rất lả lơi

“Em là cháu thứ mấy của Đỗ tiên sinh?”

Tôi đang chuẩn bị giơ tay ra nhận phong bì, còn chưa trả lời câu hỏi của hắn, anh họ đã giành nói trước

“Em nó là con của chú Sáu.” Anh họ cũng không nói ra tên của tôi, mà lạnh mặt nhận phong bì, thậm chí còn dùng khăn gói lại thành một bọc nhỏ.

Bên trong có một phong bao hồng, một viên đường, trong phong bao hồng có hai cây kim, một thanh dao và tiền đáp lễ. Tôi nghe nói kim và dao có ý là may mắn (ghi chú: ‘Thứ’ (cắt) và ‘Cát’ (may mắn) đồng âm, dao là vũ khí, cho nên có ý là may mắn). Thông thường mọi người sẽ ăn viên đường, tỏ ý ngọt ngào, phong bao hồng thì phải vứt đi, tiền đáp lễ phải tiêu hết, tốt nhất là đi gọi đầu.

Sự dè phòng và thái độ thù địch của anh họ khiến người nọ rõ ràng sưng sốt một chút, sau đó nhận lại cái bọc nhỏ, nhẹ nhàng phát ra một tiếng ‘A’, rồi đi ra khỏi cửa.

Tôi nhỏ giọng hỏi anh họ, “Anh không sợ đắc tội cái tên nhà giàu này à?”

Anh liền trừng mắt với tôi một cái, “Con nít đừng chõ mõm vào.”

“Em đã mười tám tuổi rồi.” Phần nộ rút CMND ra cho anh họ xem. Bởi vì thường xuyên có người nhận nhầm, cho nên tôi luôn mang theo.

Ba tôi ngồi bên cạnh ho nhẹ một tiếng, cảnh cáo chúng tôi phải giữ im lặng trong trường hợp này, chúng tôi đành phải im tiếng.

Đám con gái đều canh ban ngày, đàn ông con trai thì phụ trách canh buổi tối. Ngày cúng tuần đó vừa lúc đến phiên tôi gác đêm. Anh họ trước giờ luôn ở cạnh tôi qua đêm. Nhưng bởi hôm qua anh đã trực đêm, ban ngày lại phải đi chuẩn bị công chuyện giúp bác cả, cho nên thật sự vô cùng mệt mỏi, nên mới phải về phòng nghỉ ngơi.

Trước khi về phòng anh còn nghiêm túc nói với tôi: “Bất kể nhìn thấy cái gì cũng đừng sợ, cứ coi là ảo giác.”

Tôi nghe nói, đến cúng tuần thì người chết sẽ về nhà, nên đương nhiên cũng biết anh họ đang lo lắng điều gì. Nhưng dù sao cũng là ông nội của mình mà, kì thật khi còn bé tôi cũng rất thân với ông nội, cho nên cũng không sợ lắm.

“Yên tâm, không sao đâu.” Tôi vỗ lưng anh họ, để anh yên tâm đi ngủ. Anh họ lo lắng nhìn tôi một cái, nhưng cuối cùng vẫn chịu không nổi, phải về ngủ.

Bởi vì không có gió, nên ngọn nến trong phòng khách cũng không lay động. Tôi ngẩn người nhìn đám tro nhang rải trên sàn nhà trước cửa. Bọn họ nói nếu ông nội trở về, thì phía trên sẽ có dấu chân.

Lúc ấy tôi còn chưa tin chuyện này. Trong lòng càng không nghĩ đến phương diện này, mà đang nghĩ, giờ mình không đậu đại học thì nên đi học lại hay là ra ngoài tìm việc làm.

Đến nửa đêm, tôi buồn ngủ đến díp cả mắt. Đương mắt nhắm mắt mở, đột nhiên cảm thấy đau bụng, hơn nữa còn rất cấp bách, nên vội chạy tới nhà xí.

Giải quyết xong mới phát hiện ra một chuyện khiến da đầu tôi run bắn...

Hết giấy vệ sinh rồi!

Muốn gọi người lấy dùm giấy vệ sinh, nhưng mọi người đều đã rất mệt, gọi bọn họ dậy hình như không hay lắm, hơn nữa tôi còn có thể bị anh họ chế giễu. Nhưng nếu mặc quần ra ngoài lấy thì quần sẽ dơ, tôi không muốn phải giặt quần đâu.

Đang đấu tranh tư tưởng dữ dội, thì ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Tôi thầm nghĩ: được cứu rồi!

“Lấy dùm giấy vệ sinh được không? Ở đây dùng hết mất rồi.” Tôi quay mặt về phía cửa mà gọi.

Tiếng bước chân kia càng lúc càng gần, cuối cùng dừng trước cửa nhà xí.

“Đằng tử thành nhật cam đại đầu hà giá.” (tiếng Việt: Đằng tử sao cứ suốt ngày cầu thả như vậy.)

Tiếng địa phương nặng kèm theo giọng nói khàn khàn nhẹ nhàng bay vào, làm tôi nháy mắt lạnh buốt từ lòng bàn chân đến đỉnh đầu. Giọng nói này...

Là ông nội!

Tuy đã lâu không gặp, nhưng tôi sẽ không nhận nhầm. Tôi ngồi xổm ở đó không biết phải làm sao, chân run lấy bậy. Rõ ràng vừa nãy còn nói với anh họ sẽ không sợ mà.

“Ông vào nha.” Vừa dứt lời, cửa nhà xí liền mở ra.

Khoảnh khắc đó tôi thật sự rất muốn hét lớn, nhưng giọng nói nghẹn ở cổ họng căn bản không phát ra được. Chỉ có thể cứng người ở đó, không dám nhìn về phía cửa.

Một cuộn giấy vệ sinh đưa đến trước mặt tôi, tôi cũng không dám nhận. Cúi đầu thì nhìn thấy đôi giày bố màu đen để trắng kia của ông nội.

Có chân, không là ‘Cái kia’ đi. Không ngừng tự an ủi bản thân, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu, cũng không dám cử động.

“Cháu ngoan, ngô sử kinh.” (tiếng Việt: đừng sợ) cảm giác có cái gì nhẹ nhàng vuốt ve đầu của tôi, lông tơ sau lưng toàn bộ dựng thẳng lên.

Cuộn giấy vẫn ở trước mặt của tôi, nhưng chân thật sự ngồi xổm không nổi nữa, vì thế bất chấp sợ hãi chuẩn bị nhận lấy, thì cuộn giấy lại đột nhiên bị lấy đi.

“Cháu ngoan, hứa với ông nội một chuyện.”

Đây là tình huống gì đây? Ông nội vừa qua đời đang dùng một cuộn giấy vệ sinh để uy hiếp tôi.

Đầu tôi toàn là gân xanh với mồ hôi lạnh, vừa sợ vừa bức tới cực điểm. Nghĩ thầm rằng: ông biết rõ cháu không dám cự tuyệt thì cứ thẳng thắn luôn đi, cháu ngồi xổm đến nhũn chân rồi nè.

“Ông nội, ngài nói đi. Chỉ cần cháu có thể làm được...”

“Biết ngay cháu ngoan nhất mà.” Ông nội từ tốn nói: “Ông muốn cháu thừa kế sạp của ông.” (tiếng Việt: ông muốn cháu thừa kế cửa tiệm của ông)

Ông nội kinh doanh một cửa tiệm nhỏ trên phố, chuyện phân chia tài sản thế nào sau khi ông qua đời, ba tôi lẫn lộn bên ngoài bấy lâu chẳng hề để tâm, cũng cơ bản không tính chen vào. Tôi lại càng không biết gì về phương diện này. Cân nhắc đến ý kiến của những họ hàng khác, tôi hiện tại không thể hứa với ông, nhưng cũng không thể từ chối thẳng mặt.

Trái lo phải nghĩ, vẫn tìm cơ từ chối, “Nhưng mà... cháu chẳng biết gì về kinh doanh cả, thậm chí còn không biết tiệm của ngài ở đâu.”

“Đễ thôi, ông gửi tin nhắn kể cho cháu.” Nói xong nhét giấy vệ sinh vào tay tôi, “Quyết định thế nhé.”

“Khoan...”

Cảm thấy đối phương sắp đi, tôi giật mạnh đầu, trước mắt lại là bức ảnh đen trắng của ông nội cùng với một chữ ‘Tế’ to to. Bản thân căn bản không ở trong nhà xí, quần còn mặc chỉnh tề.

Có thể do tôi mệt quá, dựa vào bàn ngủ quên.

Thật là một giấc mơ kì lạ. Đang muốn dụi mắt, đột nhiên phát hiện trong tay cứ nhiên cầm một cuộn giấy vệ sinh, nên không khỏi kêu to một tiếng, ném giấy vệ sinh đi.

Do tiếng kêu của tôi quá lớn, đánh thức anh họ và bác cả. Hai người bọn họ mặc áo ngủ ào ra khỏi phòng ngủ. Lúc ấy tôi đã sợ đến hoảng hốt, lập tức xông lên nắm chặt áo của anh họ, nói năng lộn xộn kể lại giấc mơ vừa rồi.

Sắc mặt của bác cả vô cùng kì quặc, nhưng không phải là vẻ mặt không tin. Vốn cứ tưởng anh họ sẽ cười nhạo tôi, nhưng lại không, mà là hỏi tôi: “Em muốn đi nhà xí sao?”

Bị anh hỏi như vậy, tự dưng bụng của tôi lại đau. Nhưng lại không dám đi, bởi giấc mơ kia quá chân thật, trong lòng tôi còn gai gai, cứ lo sẽ nghe phải tiếng gõ cửa.

Chỉ có thể bất lực nhìn về phía anh họ, người này vỗ vỗ vai của tôi, đi cùng tôi đến nhà xí. May mà có cầm theo cuộn giấy kia, trong nhà xí quả thật không có giấy vệ sinh. =__=

Sau khi giải quyết xong, bởi vì không gặp phải tình cảnh trong mơ, nên tôi cũng an tâm hơn một chút. Đi ra phòng khách mới phát hiện ngoài cửa sổ đã hơi sáng lên.

Ngày mùa hè đều rất nhanh sáng. Bác cả không đi ngủ tiếp, mà đứng trước bàn thờ đốt nén nhang cho ông nội. Bác vẫy vẫy tay với tôi, “Tiểu đẳng, lại đây thắp nén nhang cho ông nội.”

Tôi ngoan ngoãn thắp nhang, thầm niệm: ông nội, sao ông nỡ dọa cháu của ông như thế.

“Kiểm tra di động của cháu đi.”

“A?” Thành linh nghe thấy bác cả nhắc nhở, tôi giật cả mình. Ngẩng đầu thấy bác cả đang nghiêm túc nhìn tôi, lập tức hiểu được ý của bác.

“Chuyện này... Chỉ là một giấc mơ. Ha ha...”

Bác cả lắc đầu, chỉ vào sàn nhà trước cửa lớn, ý bảo tôi đi nhìn. Tôi nhìn qua mà tim thiếu chút nữa vọt lên đến cổ họng.

Chỉ thấy trên đám tro nhang rải trên sàn nhà rõ ràng có hai hàng dấu chân. Đống tro đó được rải tối qua sau khi đã khóa cửa kỹ. Tôi luôn ở tại phòng khách, căn bản không có ai bước vào. Vừa rồi đi nhà xí càng không nghe thấy tiếng cửa lớn mở.

Dấu chân không giống của giày chơi bóng, giày da hoặc là dép lê, mà là loại giày vải bố đen đế trắng mà mấy cụ hay mang, thậm chí còn có thể nhìn đến hoa văn của đế giày. Tôi nhớ rõ di thể của ông nội đang mang loại giày này.

“Nhưng mà... ông nội không biết di động của cháu...” từ ‘Sổ’ ghen tại cổ họng, tôi trợn mắt mở hộp thư, trong đó có một tin nhắn chưa đọc. Tối hôm qua căn bản không có, tôi rõ ràng đã đọc hết tất cả tin nhắn.

Nghĩ thầm rằng không cần tự mình dọa mình, có thể là 10086 gửi tin nhắn quảng cáo hoặc là tin nhắn trừ tiền. Vốn muốn xóa luôn tin nhắn, nhưng vừa ngó lên bác cả và anh họ một cái, thì thấy cả hai đều đang nhìn chăm chăm tôi.

Nếu xóa đi có thể sẽ bị bọn họ đánh, cứ nên ngoan ngoãn mở tin nhắn ra vậy.

Là một dãy số xa lạ gửi tới, trong tin nhắn chỉ có một địa chỉ. Không đợi tôi nói chuyện, bác cả đã giật lấy di động, nhìn cẩn thận hai lần mới trả di động cho tôi.

Về mặt luôn nhần nhần của bác thay đổi, hình như nhẹ nhàng thở ra. Nhưng ánh mắt nhìn về phía tôi lại tràn ngập lo lắng, lại xoay người thắp một nén nhang cho ông nội, hình như đang niệm gì đó.

Tôi chuyển hướng sang anh họ, tính hỏi anh là đang xảy ra chuyện gì. Người này lại nhìn tôi bằng một ánh mắt cảm thông, là đang đáng thương tôi đúng phải cái kia phải không?

“Đó là số di động của ông nội.” Sau khi anh họ đọc tin ngắn, mới thấp giọng nói với tôi.

2. Chương 2: Thừa Kế (2)

Không biết có phải để đền bù cho việc buổi tối gặp phải chuyện đáng sợ hay không, bác cả dẫn tôi đến quán trà uống trà sáng.

Dân gian có câu ngạn ngữ: ăn ở Quảng Châu, mặc ở Tô Châu, chơi ở Hàng Châu, chết ở Liễu châu. Văn hóa ăn uống ở cổ đô ngàn năm này có lịch sử, lai lịch từ xa xưa.

Hình như là một quán trà tương đối cao cấp, trang hoàng cổ kính, bữa sáng tinh xảo, phục vụ nhiệt tình, khiến tôi lập tức quên đi cơn hoảng sợ tối hôm qua, vội vàng ăn ngấu ăn nghiêng.

Ăn xong bữa sáng, bác cả đưa tôi về khách sạn mà ba tôi đang ở. Nhà bác cả không có phòng khách, cho nên các họ hàng ở nơi khác đến đều phải ở khách sạn. Bác cả nói với ba tôi có chuyện muốn bàn, vì thế ba kêu tôi về phòng ngủ, còn ông ra khỏi phòng với bác cả, về mặt của hai người đều rất nghiêm trọng.

Có thể do thật sự đã mệt muốn chết, nên tôi ngủ rất say, cũng không mơ thấy ông nội nữa. Ngủ một giấc tỉnh dậy thì đã gần đến hoàng hôn, ba đang gõ máy tính ở trong phòng, ánh mắt nhìn về phía tôi tràn ngập lo lắng.

“Đi ăn cơm thôi.”

“Bác cả tính dẫn cháu đi đâu ăn?” Nghe được từ ‘Ăn’ tôi lại thấy hăng hái. Trà bánh sáng hôm nay làm người ta lưu luyến vô cùng, đồ ăn ở chỗ này thật sự quá tuyệt.

“Cái thằng nhóc này. Đứng có suốt ngày từ sáng đến tối làm phiền bác cả, ông già mà sẽ đưa mày đi.” Ba tôi dọn dẹp máy tính, cười xoa xoa đầu của tôi. Động tác này từ nhỏ đến giờ chẳng thay đổi chút nào, con của ông đã mười tám tuổi rồi đấy.

Bữa tối lại là một châu thịnh soạn. Tôi phát hiện mình đã hoàn toàn yêu mến mảnh đất này rồi.

“Ăn từ từ thôi, có ai giành với mày đâu.” Ba tôi buồn cười gấp miếng đùi gà quay bỏ vào chén của tôi. Tôi ngấu nghiêng như hổ đói, nhét đầy cả miệng, chỉ có thể phát ra mấy tiếng ‘Um Um’ tỏ ý cảm ơn.

“Đằng đằng, con thích chỗ này không?”

“Dạ dạ.” Tôi liếc mạng gặt đầu. Tuy rằng trang hoàng của nhà hàng này không đẹp bằng quán trà sáng hôm nay, nhưng làm thức ăn rất ngon, sắc hương vị đều vẹn toàn.

Khi đó tôi không hề ý thức được, kì thực ba tôi không phải đang nói về nhà hàng này, mà đang hỏi tôi có thích thành phố này hay không.

Ba tôi thở dài một tiếng, chậm rãi nói rằng: “Như vậy cũng tốt...”

Tôi ngừng lại, mở to mắt nhìn về phía ông, nhưng không phát hiện ra ông có chỗ nào khác thường. Người này nhận ra tôi đang nhìn ông, hỏi: “Sao vậy?”

Về mặt đó khá dè dặt, khiến tôi cảm thấy hơi buồn cười. Duỗi tay nhón miếng bánh khoai duy nhất trong cái đĩa trước mặt ba bỏ vào miệng. Ba tôi luôn giữ món thích ăn lại cuối cùng.

“Ông già, ông không ăn thì để con nhá.”

“Thằng nhóc này!”

Trên đường về khách sạn, nghe ba bảo ngày mai phải đến nhà tang lễ để làm nghi thức vĩnh biệt với di thể của ông nội. Nhớ tới ông nội, tôi không khỏi hỏi: “Cửa hàng buôn bán của ông nội bán cái gì vậy?”

Ba tôi dừng lại một chút, “Sao tự nhiên tò mò chuyện này vậy?”

“Bởi vì...” Nếu kể cho ba nghe về giấc mơ sớm nay, thì đại khái ông cũng sẽ không tin. Nhưng có khi bác cả đã nói rồi cũng nên.

“Sớm hôm nay mơ thấy ông nội, cho nên mới tò mò.” Quả thật rất tò mò, rốt cục ông nội buồn bán cái gì mà có thể quen biết nhiều người có tiền như vậy.

Ba tôi không trả lời, mà chỉ nói: “Ngày mai con sẽ biết.”

—
Nghỉ thức ngày thứ hai rất thuận lợi. Đến khi tất cả đã kết thúc, họ hàng ở nơi khác cũng lục đục rời đi. Vốn cứ tưởng ba cũng sẽ cáo từ theo. Nhưng ba tôi lại nói phải dẫn tôi đến một chỗ đã.

Anh họ dùng xe chở chúng tôi đến một khu nội thành cũ. Chúng tôi theo bác cả tiến vào một con hẻm đá sần sùi chật hẹp. Phòng ốc tường xanh ngói biếc, cửa sổ hoa văn mãn châu được ghép từ pha lê bảy màu, ban công pha trộn cảm hứng phương tây, nơi nơi đều tràn ngập ý nhị cổ điển của đặc thù địa phương.

Bước vào nơi này tựa như xuyên đến một thời không khác, rời xa sự náo nhiệt của đô thị, khiến lòng người bình tĩnh. Dân cư ở đây rất nhiệt tình, có mấy người hình như nhận ra bác cả, nhao nhao chào hỏi bác.

Nãy giờ tôi cứ tò mò không biết đang đi đâu, nhưng không khí quá nghiêm túc, tôi cũng không dám mở miệng.

Bác cả dẫn chúng tôi đến trước một cánh cửa lớn, rốt cục đã đến đích rồi. Để ý đến số nhà dán trên vách tường sát cửa, đột nhiên nhận ra đây chẳng phải là địa chỉ trong tin nhắn sao?

Mặt tiền của cửa tiệm cũng không tính là quá lớn, nhưng so với khu dân cư vừa nãy thì vẫn có chút khí thế, chạm trổ trên cánh cửa cũng rất đẹp. Bảng hiệu treo trên lễ cửa viết: Hữu Duyên Đường.

Hệ thống cửa gỗ được thiết kế theo đặc thù của địa phương, chia thành ba lớp, bác cả lần lượt mở ra cánh cửa thấp treo ngang chân ở phía ngoài, hàng song gỗ (mộc tranh long) ở giữa, sau đó hai cánh cửa gỗ ở trong cùng.

Cửa gỗ phát ra âm thanh kéo kẹt, từ từ mở ra. Một mùi hương từ trong cánh cửa mở rộng nhẹ nhàng bay ra. Mùi này rất quen, chẳng phải là mùi nhang đốt trên linh đường sao?

Nhang mà bác cả đốt cho ông nội cũng không giống với những loại mà tôi từng ngửi trước kia, hình như đặc biệt thơm, không quá nồng hoặc hăng mũi.

Tôi đi theo ba vào trong, xem bài trí bên trong thì hẳn là một cửa hàng nhang đèn. Trong tiệm xếp từng chồng từng chồng tiền giấy, nhang đèn, tào sen, đồ mã và các loại vật dụng mai tang. Chỗ chân cửa còn có lư hương và bài vị thờ cúng thổ địa.

Bác cả dẫn chúng tôi đi tham quan cửa hàng, mỗi một dạng đồ vật đều giải thích tương đối kỹ càng. Lúc nói luôn xem phản ứng của tôi, còn hỏi tôi có hiểu hay không. Cửa hàng là do người dân xây dựng nên, phía sau cửa hàng là một mảnh sân, lầu hai còn có phòng. Lúc còn sống ông nội không ở chung với bác cả, mà ở tại nơi này.

Trong mảnh sân có chất một vài công cụ linh tinh, thậm chí còn có một cái bồn đá chưa đổ nước, không biết dùng để cái gì, ôm lấy mặt sau của mảnh sân là một căn lầu hai tầng, nối với căn phòng ở lầu hai của hàng bằng một hành lang, hai mé của tòa nhà còn có phòng bếp và vài căn phòng không biết dùng để làm gì. Phía sau nữa chính là khu vườn trồng một ít cây cỏ và trái cây.

Hộ gia đình thời xưa này hẳn là rất có tiền. Phòng ốc sửa sang lại, cũng không có cảm giác hoang phế như mấy căn phòng cũ kỹ, mà toát ra không khí thanh u cổ điển.

“Cảm thấy thế nào?”

Bác cả xoay người nhìn tôi, tôi đương nhiên là thành thật trả lời, “Rất tốt, không ngờ ông nội là người có của.” Tuy rằng mức sống của nhà chúng tôi coi như thuộc hàng khá khẩm, nhưng cũng ở không nổi biệt thự.

“Có thích chỗ này không?”

“A?” Tôi đang cân nhắc hàm ý trong lời nói của bác cả, người này đã vội vã nói: “Vậy hôm nay đi làm thủ tục liền đi.”

“Cái gì...” Tôi đang muốn truy hỏi, bị ba dùng tay giữ chặt bả vai, lực độ rất lớn, dường như là bóp mạnh. Ngờ vực ngẩng đầu nhìn ba, ông tỏ ý dừng hỏi nhiều, tôi cũng đành ngậm miệng.

Thủ tục mà bác cả nhắc đến thế nhưng là giấy chứng nhận sang tên bất động sản, bọn họ hình như đã có chuẩn bị từ trước. Không chỉ lo đủ giấy tờ, ngay cả môi giới cũng tìm rồi. Tôi dùng hình thức thừa kế để tiếp nhận cửa hàng của ông nội.

Đáng lẽ đối với cái bánh nhân thịt rơi từ trên trời xuống này, hẳn nên cảm thấy vui vẻ, nhưng tôi lại có dự cảm không hay. Muốn trưng cầu ý kiến của ba, nhưng đối phương từ đầu đến cuối không nói một lời.

Tuy rằng phải 15 ngày sau mới có thể lấy lại giấy chứng nhận bất động sản, nhưng đã giao một xâu chìa khóa cho tôi.

“Từ hôm nay trở đi, cửa hàng của ông nội cháu sẽ do cháu kế thừa.”

Chuyện quan trọng như vậy, mà quyết định vô cùng qua loa. Tôi hỏi: “Không cần thương lượng với các họ hàng khác sao?” Nhìn thấy vẻ mặt như trút được gánh nặng của bác cả, tôi có cảm giác như làm con cừu thế tội.

Sau này sẽ không sa vào tranh chấp tài sản gia tộc gì chứ.

“Đã thương lượng rồi. Bởi vì chỉ có cháu mới có thể thừa kế, cho nên các họ hàng khác sẽ không có ý kiến đâu, cháu cứ yên tâm.”

Tôi không hiểu ý của bác cả, đành phải ngó qua ba, hy vọng ông có thể cho tôi ý kiến. Trong mắt của ba thoáng do dự chùng một giây, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Nhưng dù sao cũng là chuyện tốt, căn nhà lớn như vậy, trong tình hình giá nhà đất không ngừng leo thang này khẳng định đáng giá rất nhiều tiền. Cho dù hiện tại không bán, giữ lại cũng không sợ mất giá. Bánh nhân thịt lớn như vậy mà nói không muốn lấy thì là giả.

Tôi thừa nhận mình lúc ấy quả thật nảy lòng tham. Thông thường tham lam đều sẽ không có kết quả tốt.

Trở về khách sạn, tôi mệt đến mức nằm bẹp trên giường, ba ngồi ở mép giường, sờ sờ trán tôi, “Đằng đẳng, nếu con thật sự không muốn thừa kế, ba sẽ đi nói với bác cả.”

“Tại sao?” Tôi bật dậy, “Có phải là thật sự có tranh chấp tài sản, nên đẩy con ra làm bia đỡ đạn.”

“Cũng không phải.” Ba đứng dậy mở cửa sổ, châm một điếu thuốc, nói rằng: “Trong nhà không có ai tranh với con.”

Nói ra cũng thật kỳ lạ, những họ hàng khác từ đầu đến cuối đều không nhắc đến, mọi người dường như đều quên biến toà nhà lớn này. Kỳ thật tài sản đáng lẽ nên do bác cả thừa kế, nhưng bác lại không muốn, tổng đi được ngược lại còn có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

“Chẳng lẽ căn nhà này có vấn đề gì?” Nhớ đến giấc mộng sớm nay, lòng tôi không khỏi phát lạnh.

“Không.” Ba lắc đầu, “Căn nhà đó có thần linh bảo hộ, sẽ không có thứ gì kì quái.”

Lời này phát ra từ miệng của ba, cảm giác thật sự kỳ quái. Từ nhỏ đến lớn cũng chưa thấy ông vái lạy thần bao giờ. Mẹ đi du học về lại càng không biết mấy thứ này.

“Vậy rốt cục là...”

“Cửa hàng đó hơi đặc biệt, người bình thường sẽ cảm thấy xúi quẩy.”

Thì ra là thế. Tôi không khỏi thở phào nhẹ nhõm, kỳ thật cửa hàng nhang đèn cũng không sao, cùng lắm thì dọn cửa hàng ra ngoài hoặc là đổi sang buôn bán mặt hàng khác.

Nghĩ vậy trong lòng không khỏi mừng rơn. Cửa hàng này khẳng định đáng giá rất nhiều tiền, người khác còn đang đau đầu vì chuyện mua nhà, tôi mới vừa thành niên đã có được một căn nhà theo kiểu biệt thự, còn là ông chủ nhỏ.

“Ba, chúng ta phải chúc mừng ông mới được.”

Ba ngỡ vực nhìn qua, tôi vui vẻ nói: “Chúc mừng ông làm cha của phú nhất đại (thế hệ nhà giàu thứ nhất).”

3. Chương 3: Thừa Kế (3)

Hiện tại còn đang nghỉ hè, tôi cũng không có chuyện gì để làm, vì thế quyết định ở lại thu xếp cửa hàng. Bác cả rất vui, nói anh họ rảnh rồi sẽ tới giúp tôi.

Ba trước khi trở về còn dặn đi dặn lại, nếu gặp chuyện nhất định phải gọi điện về nhà. Không được làm liều, chuyện gì cũng phải nghe theo bác cả và anh họ.

Bản thân anh họ cũng có công việc, không thể suốt ngày ở trong cửa hàng. Nhưng anh có chỉ cho tôi rất nhiều việc trong cửa hàng, nên thu xếp cũng không quá khó khăn.

Bên cạnh cửa là quầy hàng, trên mặt quầy đặt một xấp đơn đặt hàng. Đơn đặt hàng được làm từ giấy vàng nhạt, hơi giống với loại giấy dùng để chế tác tiền mã. Kỳ quái nhất chính là bên cạnh xấp đơn đặt hàng còn đặt giá treo bút lông.

Anh họ đặc biệt dặn dò tôi đừng sờ mó lung tung chỗ bút đó.

Kiểm đếm được một phần hàng hóa, tôi ra ngồi trước quầy uống nước. Tiện tay nhặt đơn đặt hàng lên xem, đều là dùng bút lông để viết. Có vài chữ rất đẹp, có vài chữ lại như gà bới, chắc không phải do ông nội viết, có thể là do khách hàng tự viết lên.

Đơn đặt hàng được viết hết sức tỉ mỉ, liệt kê rõ ngày viết đơn đặt hàng, họ hoặc tên đầy đủ của người chết, địa chỉ, thứ được mua và thời điểm đến lấy.

Lúc đầu tôi cũng không để ý, chỉ nghĩ bây giờ là thời đại nào rồi, còn dùng bút lông, ông nội cũng quá hoài cổ đi. Lần sau tôi nhất định phải mua cái máy vi tính đặt ở đây, có thể nhập đơn đặt hàng. Còn có thể mở cửa hàng trực tuyến, để khách hàng trực tiếp đặt hàng trực tuyến. Vị trí nơi này quá hẻo, trên cơ bản đều chỉ buôn bán với khách quen, tiêu thụ trên mạng hẳn sẽ tốt hơn.

Dần dần tôi phát hiện có chỗ không bình thường. Ông nội đã qua đời hơn một tuần, nhưng trong khoảng thời gian này vẫn có đơn đặt hàng

Thật kỳ quái, trong khoảng thời gian này bác cả chắc không có thời gian trông nom cửa hàng mới đúng. Có thể là có người đặt đơn đặt hàng trong hòm thư, bác cả hôm qua lấy ra thôi.

Tôi tranh thủ chuẩn bị hàng hóa mà người ta sẽ đến lấy hôm nay. Hoa sen và nguyên bảo thì anh họ có chỉ tôi gấp rồi. Hồi trước tôi cũng rất thích gấp giấy, cho nên không hề cảm thấy khó khăn.

Đem mấy món được liệt kê trong đơn đặt hàng: nhang đèn, tiền giấy và đồ mã gói vào một gói to, ngoài cửa đã có khách đến.

Một vị phu nhân đứng ở ngoài cửa, bên cạnh còn có một người đàn ông trẻ tuổi đi cùng. Phu nhân kia ngẩng đầu nhìn bảng hiệu rồi lại nhìn khắp xung quanh, vẻ mặt hơi do dự, dường như không thể khẳng định nơi này là địa phương bà muốn tìm

“Xin hỏi ngài cần gì?” Làm ăn đã tới cửa, đương nhiên không thể bỏ qua.

Xem hai mắt của phu nhân vừa đỏ vừa sưng, trên búi tóc còn đeo hoa trắng, hẳn là trong nhà có tang sự, tôi cố gắng ân cần hỏi lại một lần, “Xin hỏi có thể giúp gì cho ngài không?”

Bà nhìn tôi, trong mắt có do dự và ngỡ vực, thật sự rất kì dị. Chẳng lẽ bà ấy sợ tôi bán hàng giả hay sao? Chẳng lẽ mấy thứ này mà cũng có sản phẩm giả mạo kém chất lượng sao?

“Cậu của tôi là họ Trương ở thôn XX.” Người trẻ tuổi bên cạnh phu nhân nói.

Từ đầu tiên chính là đơn đặt hàng của người họ Trương này, “A. Tiền giấy mệnh giá ngàn đồng mười bó, vạn đồng mười bó, vàng bạc nguyên bảo mỗi thứ năm mươi, nhang hai bó, tòa sen và đèn cầy...”

Tôi vừa nói vừa giao gói hàng cho người thanh niên kia. Ngẩng đầu phát hiện bất kể là thanh niên hay là phu nhân đều tròn to hai mắt không dám tin mà nhìn tôi

“Sao vậy?” Tôi khẽ nhú mày, quả nhiên sợ tôi bán hàng giả sao?

Hồi đi làm thuê thuở xưa, nếu bị khách hàng nghi ngờ, thì nhất định phải mỉm cười kiên nhẫn giải thích. Chiều này bây giờ có thể dùng tới.

“Xin đừng lo lắng. Tiệm của chúng tôi là cửa hiệu lâu đời, giấy đều được làm từ bột giấy trúc làm bằng tay tốt nhất, người qua đời nhận được sẽ hài lòng. Hoa sen còn có thể giúp ông ta sớm lên cõi cực nhạ...”

Tuy rằng cảm thấy cách nói này hơi chút quý dị, nhưng vì lôi kéo khách hàng, vẫn phải quảng cáo sản phẩm.

“Là sản phẩm chỉ định của quan phương địa phủ sao?”

Phu nhân kia đột nhiên bổ thêm một câu như vậy, làm tôi thiếu chút nữa nghẹn họng. Chỉ từng nghe ‘Sản phẩm chỉ định Olympic’ của đồ dùng thể thao, ‘sản phẩm chỉ định cho cuộc thi marathon’ của nước khoáng, hiện tại ngay cả nhang đèn tiền giấy cũng có lời quảng cáo ‘sản phẩm chỉ định của quan phương địa phủ’, thật sự rất mới mẻ.

Không biết nha, chờ tôi chết rồi sau đó sẽ nói cho bà biết.

Lời như thế tôi đương nhiên không thể nói ra. Thấy tôi có chút lung túng, thanh niên vội vàng điều đình, “Cậu đi quá bất ngờ, mợ rất đau lòng, mong bỏ qua cho.”

“Không sao.” Tôi giao hàng cho thanh niên, người này móc ví hỏi tổng giá trị.

“Lúc viết đơn đặt hàng có đưa tiền đặt cọc hay không?” Trên đơn đặt hàng không ghi lại tiền đặt cọc, nhưng thông thường đều sẽ thu một ít tiền cọc mới đúng.

Thanh niên sửng sốt một chút, phu nhân đột nhiên vươn tay giật tờ đơn đặt hàng trên tay tôi. Tôi không kịp đề phòng, bị bà giật đi mất. Phu nhân kia nhìn cẩn thận mấy lần, rồi đột nhiên úp tờ đơn đặt hàng vào trong ngực khóc lớn.

Đây rốt cuộc là rắc rối gì đây?

Đối với vị phu nhân đột nhiên khóc ầm trời ầm đất này, tôi kết luận là bà ta bị thần kinh phân liệt. Thanh niên nhỏ giọng an ủi bà, còn bà ta cứ lảm bảm bầm gì mà ‘thật sự là chữ của ông ấy’.

Cuối cùng cũng tổng được hai người này đi, trừ thanh toán toàn bộ tiền hàng, thanh niên trước khi đi còn đưa lên một phong bao đỏ. Phong bao đỏ rất dày, bên trong đều là ông nội Mao, làm tôi vui sướng vô cùng. Món tiền đầu tiên nha, người ta đều nói tiền của đàn bà và con nít là dễ lừa nhất, không ngờ chết rồi, mà buôn bán cũng phát tài.

Bọn họ muốn lấy tờ đơn đặt hàng kia đi, tôi đương nhiên không có ý kiến. Tiếp tục thu dọn hàng hóa chờ khách hàng đến lấy. Sau đó lại có một bà lão đến. Bà ấy không viết đơn đặt hàng, nhưng hẳn là khách quen, biết ông nội đã qua đời, còn an ủi tôi vài câu

“Đặng tử, hảo màu ngươi tiếp tá gian phò. Nếu ngô hệ, đều ngô biết đi biên mua dã cho ta cái tử lão quỷ. Yêm tiêm đến quỷ cam, dư hệ thực ni độ D hương giá.” (phiên dịch xem ‘Tác giả có chuyện nói’)

(Tiểu đặng, may mà cháu thừa kế cửa tiệm này, nếu không, bà cũng không biết đi đâu mua đồ cho chồng bà. Ông cực kỳ xoi mói, chỉ chịu ăn nhang ở đây)

Tiếng địa phương này quả thực so với tiếng sao hỏa càng thêm khó nghe, hơn nữa bà lão nói quá nhanh, tôi rất muốn nói: bà ơi, người trái đất không thích ứng được bà, mời về thiên hà khác đi thôi

Tiếp đó lại có mấy khách hàng đến, hàng được đặt toàn bộ bị lấy đi. Đã qua giữa trưa, tôi chạy ra ngoài tìm quán ăn nhỏ ăn cơm. Khu này có rất nhiều cửa hiệu lâu đời, món ăn vặt chính cống siêu ngon.

Mãi cho đến hai rưỡi chiều mới về cửa hàng. Ngoài cửa lớn có một người trung niên đứng chờ, đầu tóc rối bù, quần áo cũng rất lôi thôi, cảm còn lún phún râu chưa cạo. Nhưng đôi mắt rất có thần, sắc bén như điều hâu. Bị hắn đảo qua một cái như vậy, sâu ngủ mới bò ra sau khi ăn no của tôi đều bị dọa bay

“Xin lỗi, vừa rồi ra ngoài ăn cơm, để ngài đợi lâu.” Tôi mở cửa cửa hàng, mời người nọ đi vào.

Đối phương bước vào, lập tức nói rằng: “Lấy mười xấp lá bùa, tôi muốn loại A.” Nói xong dùng ngón tay kẹp thẻ tín dụng đưa cho tôi.

“Gi?” Tôi tưởng là mình nghe nhầm.

“Lá bùa. Cho tôi hàng tốt nhất, gần đây làm ăn được lắm, thiếu hàng rất nhiều.” Người nọ hình như rất mệt mỏi, đặt mông ngồi lên sô pha trong cửa hàng, cả người dường như dán sát lên đó.

Hai mắt của người đàn ông phủ kín tơ máu, dưới bọng mắt có một quầng đen nhạt, chắc là do thiếu ngủ nghiêm trọng. Cho dù mặt mày phờ phạc, nhưng ngũ quan kiên nghị mạnh mẽ này, cùng với vết chân chim nơi khóe mắt lại để lộ phong độ mà chỉ có đàn ông trưởng thành mới có. Chính là loại hình chú già bảnh trai mà các cô gái trẻ hiện giờ thích.

Thấy tôi còn đứng đờ ra đó, người đàn ông này nhú mày lại, “Sao vậy? Hết hàng?”

“Không phải.”

Mấy thứ đại loại như lá bùa hẳn là cho thầy pháp dùng. Nhưng chú này mặc T-shirt, kết hợp với quần bò, nhìn thế nào cũng giống người tương đối theo trào lưu, không hợp với hình tượng đạo bào vàng bóng, đội mũ đen, để chỏm râu dê. Hay là thầy pháp hiện giờ đều hiện đại hóa rồi?

Chẳng qua trong cửa tiệm quả thật có vài món cho thầy pháp dùng, tỷ như la bàn của phong thủy tiên sinh, còn có vài món đồ kì quái, hiếm thấy. Anh họ nói đó cũng là một phần việc buôn bán của ông nội

“Kỳ thật tôi vừa mới tiếp nhận, không biết ngài muốn...”

Trong mắt của người đàn ông lóe lên nghi ngờ, nhưng vẫn móc ra một tờ giấy từ trong túi áo đưa cho tôi, “Chính là vật như vậy.”

Một tờ giấy màu vàng nhạt hình chữ nhật, mặt trên được dập ấn và bút son nguệch ngoạc. Thì ra hẳn thật sự là một thầy pháp. Tôi thầm than trong lòng, nhớ ra trong ngăn tủ quả thật có cất loại giấy này. Vì thế lấy ra mười xấp đặt trên mặt bàn trước mặt hắn.

“Hàng ngài muốn đây, mời kiểm tra.”

Ai ngờ người nọ hừ hừ hai tiếng, “Em trai, tuy rằng lão Trương tôi hiện giờ mệt đến hoa cả mắt, nhưng cậu cũng không thể lấy hàng loại B thay hàng loại A lừa tôi nha.”

Tôi nghe vậy liền nghĩ thầm rằng hỏng bét rồi, nếu để khách hàng cảm thấy chúng tôi dùng hàng thứ phẩm để lừa người, lòng tin sẽ không còn. Mất lòng tin sẽ không thể buôn bán lâu dài được.

“Ngài hiểu lầm rồi.” Tôi cuống quýt giải thích: “Ngài biết đấy, tôi mới vừa tiếp nhận nên có nhiều chuyện không hiểu. Vẫn mong tiên sinh thông cảm nhiều hơn.”

“A. Cậu chính là, cháu trai của Đỗ tiên sinh mà bọn họ đã nhắc đến phải không?” Thấy thái độ nhận lỗi của tôi rất nghiêm túc, người nọ giãn mày, cũng không truy cứu nữa.

“Đúng vậy. Mong tiên sinh sau này chỉ giáo thêm.” Tôi vừa nói vừa mở ngăn tủ, bên trong xếp từng xấp từng xấp giấy. “Tiên sinh, có thể nói cho tôi biết hàng nào là loại A, hàng nào là loại B sao? Tôi thật sự không phân biệt được.”

Hành động này trong mắt của người khác hẳn định là rất ngu ngốc. Lỡ như khách hàng cố ý nói hàng tốt là thứ phẩm, sau đó lần sau lấy giá của hàng thứ phẩm đến mua, vậy tôi nhất định sẽ lỗ vốn.

Chẳng qua, lòng tin trong buôn bán cũng không thể chỉ đến từ một phía.

“Cậu không sợ tôi lừa cậu sao?” Lão Trương hí mắt nhìn về phía tôi, dường như cảm thấy thú vị.

“Tôi buôn bán, trẻ già đều không lừa gạt, không phụ lòng trời đất chứng giám, khách hàng mới tin tưởng tôi. Nếu khách hàng lừa tôi, thì tôi đây chỉ có thể tự nhận xui xẻo, chỉ tiền mua một bài học.”

Bài học mợ ông! Nói như vậy chỉ là những lời công thức hóa để làm khách hàng nâng cao độ thiện cảm. Nếu người này thật sự dám lừa tôi, sau này tuyệt đối kéo hẳn vào danh sách đen, còn phải báo nguy tố cáo hẳn tuyên truyền phong kiến mê tín, nói bậy mê hoặc quần chúng, giả thầy pháp hại người.

“Quả nhiên là người thừa kế mà Đỗ tiên sinh chọn.”

Lão Trương không biết tôi nghĩ gì, bắt đầu hướng dẫn tỉ mỉ cho tôi biết cấp bậc của những tờ giấy này. Chẳng qua linh lực linh tinh gì đó, tôi chẳng nhìn thấy chút nào. Chỉ biết là đồ thủ công so với đồ máy móc chế có cấp bậc cao hơn.

Chọn lá bùa xong, tôi còn giảm giá cho lão Trương. Đối phương rất mừng, đưa qua một tấm danh thiếp, “Sau này gặp rắc rối thì có thể đến tìm tôi.”

Trên mặt danh thiếp in địa chỉ và số điện thoại, thậm chí còn có hộp thư và số QQ, phía trên tên của lão Trương có in: hội thám tử tư linh dị.

Thì ra thầy pháp còn kiêm cả chức thám tử tư, nhưng có thể nào tôi cũng không thể gộp hẳn chung với Conan, Kindaichi được.

Chiều muộn anh họ đến giúp tôi dọn hàng. Còn hồi hộp hỏi tôi tình hình hôm nay, “Có khách hàng nào đặc biệt kì quái không?”

Thấy anh hoảng hốt như vậy, cố ý muốn dọa anh một chút.

“buôn bán không tệ. Khách hàng đặc biệt à...” Tôi cố ý biến sắc, làm anh họ càng thêm căng thẳng, truy hỏi tôi ra làm sao.

“Vợ của ông họ Trương thôn XX tới lấy hàng, còn cho bao đỏ a.” Tôi bật cười hì hì, lại bị anh họ gõ đầu một cái.

Đau nha...

Sắc trời đã muốn sẫm tối, anh họ khóa kỹ cửa hàng, tôi nói: “Lần sau dọn dẹp phòng trên lầu một chút, buổi tối em ở đó cũng không tồi.”

Ở đây rõ ràng có phòng lớn như vậy, tôi cần gì phải đến chỗ bác cả chen chúc một giường với anh họ. Anh họ đảo mắt nhìn tôi một cái, “Ý của em là, ở nhà của anh không thoải mái?”

“Đại nhân oan uổng a, tiểu nhân nào dám.” Tôi vừa nói vừa lui ra xa, “Chính là người nào đó có tướng ngũ quá xấu, còn nửa đêm chảy nước miếng, sau này coi chừng không quen được bạn gái a... Oa

~ đại nhân tha mạng!”

“Thằng nhóc này, đứng lại cho ông ngay!”

Trong lúc cười đùa, tôi đột nhiên nhớ ra người thanh niên đến lấy hàng với vị phu nhân kia hôm nay hình như có nói, cậu của hắn họ Trương, mà cậu của hắn đã qua đời. Vậy nghĩa là họ Trương viết đơn đặt hàng...

Nghĩ đến đây tôi không khỏi rung mình một cái, nghĩ thầm, có thể hắn có rất nhiều cậu, ha ha.

4. Chương 4: Đơn Đặt Hàng 1

Ngay sau hôm mở cửa tiệm, ngoài cửa đột nhiên bị chắt một đồng đồ kỳ quái. Từng bó bó trúc, còn có vài thùng đồ linh tinh. Không biết là ai thiếu đạo đức như vậy, chắt đồ ven đường, làm tắc nghẽn giao thông.

Tôi không để tâm đến, mà đi thẳng vào trong tiệm

Khi nhìn đến chồng đơn đặt hàng trên quầy, tôi liền hoảng sợ. Ngày hôm qua rõ ràng đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, trên cùng là đơn đặt hàng mà họ Lý sẽ đến lấy hôm nay. Hiện tại tờ phía trên thế nhưng đã biến thành chữ như gà bới

Hôm qua rõ ràng đã khóa cửa kỹ, chẳng lẽ bị cạy cửa? Thằng trộm này cũng điên quá, cạy cửa thì thôi, còn vẽ bậy lên đơn đặt hàng

May mà trong tiệm chẳng có gì, tiền cũng không để qua đêm, cửa hàng nhang đèn xét ra cũng không có gì để trộm.

Đang nghĩ có nên báo án hay không, đột nhiên phát hiện tờ giấy chữ gà bới kia thế nhưng thật sự là một tờ đơn đặt hàng. Đường xx khu xx căn hộ số ba mươi, đặt không nhiều đồ lắm, chữ viết lại cực kỳ khó coi, giống chữ của con nít, còn có lỗi chính tả, mặt sau đơn giản chỉ là vẽ.

“Bây giờ dạng người gì cũng có” Ăn trộm văn hóa thấp thật đáng thương

Lật đến tờ thứ hai thì vẫn không phải là đơn đặt hàng của họ Lý. Đơn đặt hàng này chữ viết vô cùng nắn nót, rất đẹp rất mảnh, nhưng nội dung hơi đặc biệt

“Ba hòm giấy, giờ tý (từ 11h đêm đến 1h sáng) mười lăm tháng sáu âm lịch đến lấy, ký tên ‘Địa phủ đệ nhất điện Tướng’”

Phương thức trút giận của ăn trộm thời nay quả thật càng ngày càng cao tay. Tôi vo đơn đặt hàng cùng mớ chữ như gà bới kia thành một cục rồi ném vào thùng rác. Việc này cũng không để ở trong lòng

Cứ như thế qua hai ngày, ngày thứ ba mở cửa tiệm, tôi đang tính toán thu nhập trong hai ngày này. Chợt cảm thấy có gió lạnh quét qua cổ, ngẩng đầu lên đã thấy có một chiếc BMW màu đen chắn ngang cửa

Hẻm chỗ này rất chật, còn có rất nhiều người bán rong đang bày hàng, xe căn bản không thể chạy vào. Chiếc xe này rốt cục làm thế nào chen vào được? Hơn nữa tôi còn không nghe thấy tiếng động cơ

Tôi đang tính đi ra ngoài kiểm tra, đột nhiên trước mắt xuất hiện hai người đàn ông mặc quần áo một đen một trắng, làm tôi giật mình. Hai người này là ninja hay sao, thành linh vọt đến trước mặt người ta.

Vẻ mặt của bọn họ rất nghiêm túc, có chút kỳ lạ, rõ ràng là ngày nắng nóng, hai người này lại mặc âu phục dày nghiêm trang, caravat thắt kỹ. Nhìn thôi đã thấy nóng rồi

“Xin hỏi hai vị...”

“Hàng đâu?”

“A?”

“Khỏi giả bộ, đưa đồ ra đây!” Người đàn ông áo trắng túm lấy áo của tôi. Tôi muốn gỡ ra, nhưng phát hiện cánh tay của hắn vừa lạnh lại vừa cứng, quả thực giống như thép

Hai người này chẳng lẽ là ‘Đà mà’ trong truyền thuyết (ghi chú: thu phí bảo vệ), thì ra chúng còn chưa bị sở quản lý thành phố dẹp bỏ, vẫn đang âm thầm hoạt động

X nó, giờ không phải là lúc kích động hoảng hốt

“Này... hai vị đại ca, em kiếm cơm ở đây không dễ nha. Các anh giờ cao đánh khẽ, cho em một đường sống đi” Tôi vừa nói vừa học theo người bán hàng rong trong phim truyền hình, nhét một cuộn chủ tịch mao vào trong tay đối phương

Ai ngờ sắc mặt người nọ thế nhưng càng đen, chủ tịch Mao trong tay lập tức bốc cháy, nhanh tay đến mức căn bản nhìn không thấy hắn lấy bật lửa ra từ lúc nào. Tôi đang muốn kêu, liền bị nhắc người ấn mạnh lên cạnh cửa, sau lưng đau nhói

“Đại ca, đừng nóng. Chê ít thì ngài có thể ra giá mà...” Từ trong mắt của đối hươg có thể nhìn thấy ảnh ngược của bản thân. Tôi hiện tại, vẻ mặt thảm hại, đáng vẽ kém cỏi muốn chết

Đôi mắt của người nọ có chút kỳ dị, màu sắc so với của người bình thường nhạt như thủy tinh màu xám nhạt, còn có hai tầng con ngươi. Chẳng lẽ xã hội đen cũng thích đeo lens?

Đối phương như thế biết ảo thuật, lửa bập bùng trên tay nhưng hắn lại không hề thấy nóng, còn đưa ngọn lửa lại gần mặt tôi, tôi hoảng đến mức phải thét to. Giờ tay muốn bám di động trong túi quần, ít nhất có thể báo cảnh sát

Mới vừa đụng đến di động, cổ tay đã bị gã âu phục đen ghì lại, vặn ngược ra khỏi túi

“Đau... đau nha... Xin ngài nhẹ tay, đại ca!”

Ngay cả bản thân cũng cảm thấy lời này có phần mờ ám, nhưng hiện tại đầu quá đau nhiều như vậy, cái mạng quan trọng hơn

“Nokia, mẫu này đã ngừng sản xuất từ lâu, ngay cả pin cũng không còn bán” Gã âu phục đen dùng giọng điệu giễu cợt, đưa điện thoại trước mặt tôi, cảnh cáo tôi đừng giở mánh nỡ

“Đại ca, anh muốn bao nhiêu tiền em sẽ đưa, đừng đánh em”

“Bọn tôi không cần tiền, chỉ cần hàng” Gã đồ trắng lạnh lùng nói

Khi xã hội đen nhắc đến cái gọi là ‘hàng’ này, thứ nghĩ đến đầu tiên chính là bột, thứ hai là súng. Chẳng lẽ tiệm nhang đèn này của ông nội chỉ là để che mắt, trên thực tế đang làm chuyện gì phi pháp?

Không đúng không đúng, ông nội không phải là loại người như vậy. Nhưng nếu như bị uy hiếp...

Nhớ đến bác cả cứ úp úp mở mở, cha thì nói cái gì mà ‘xui xẻo’ linh tinh, khó trách không ai dám nhận cửa tiệm này

“Đại ca, tha cho em đi. Em vừa mới tiếp nhận, cái gì cũng không biết!” Nếu tôi còn giữ được mạng, nhất định sẽ báo án, sau đó dọn tiệm đi chỗ khác

“Đưa đồ ra đây, nếu không đúng thì...”

Trong đôi mắt màu nhạt của người áo trắng kia tràn ngập sát khí, tôi sợ đến mức toàn thân phát run. Trong đầu hiện lên títt báo ngày mai: phát hiện một xác chết vô danh trong sông, nhặt được từng khúc thi thể trong thùng rác...

“Tiểu bạch, đừng hung dữ như vậy. Cậu xem anh bạn này bị dọa đến...” Gã âu phục đen vỗ vỗ vai cộng sự của mình, “Hiện tại đang thi hành phong cách phục vụ Trái táo đỏ, phải mỉm cười, hiểu không?”

Xã hội đen cũng du nhập khái niệm ‘phong cách phục vụ Trái táo đỏ’? Nghĩ đến cảnh đối phương mỉm cười giết người, tôi không khỏi càng lun lầy bầy

“Đừng... đại ca, cầu xin các anh tha cho em một con đường sống đi ... 555...”

Vừa ngẩng đầu, liền phát hiện đối phương thật sự đang cười. Nhưng không phải là mỉm cười, cái miệng của hắn cong lên phía trên, khóe miệng kéo ra tận lỗ tai, sau đó môi từ từ mở rộng, hàm răng nhọn hoắt kia liền lộ ra khỏi hai má. Ánh mắt nhạt màu trở nên dài hẹp, phần tròng trắng thì ứ máu.

Khoảnh khắc đó tôi như bị xối nước đá lên đỉnh đầu, lạnh từ đầu đến chân, trước mắt tối đen, ngất đi

Khi còn bé mỗi lần đến thăm ông nội, ông đều sẽ kể rất nhiều chuyện cổ li kỳ cổ quái cho tôi nghe. Có vài câu chuyện cổ ly kỳ nhưng lại có điểm tiếp nối với hiện thực. Tôi từng không chỉ một lần tò mò hỏi ông nội, “Chuyện ông kể có thật không?”

Ông nội luôn sẽ xoa xoa đầu của tôi, cười nói: “Nếu cháu tin, thì chúng là sự thật”

Sau khi lớn lên, những chuyện cổ đó cơ bản đều đã quên sạch. Sinh ra và lớn lên dưới lá cờ đỏ, học đủ bốn loại hiện đại hóa, đối với những câu chuyện xưa nay của ông nội, tôi cũng chỉ còn khịt mũi ngó lơ mà thôi

Nhưng hiện tại, thứ bên trong những câu chuyện cổ kia lại ‘chân thật’ xuất hiện trước mặt tôi

Tĩnh lại, chuyện đầu tiên tôi làm chính là lén lút hé mắt một tí, xác định trước mắt không có quái vật, trên người cũng không thiếu đoạn chân tay nào. Lúc này mới yên tâm mở to mắt

“Rốt cục cậu cũng tỉnh”

Tiếng nói dịu dàng trầm thấp đầy nam tính truyền đến, có một người áo trắng ngồi ở bên cạnh tôi. Lúc đó tôi suýt nữa đã hét lên, nhưng khi phát hiện người áo trắng này không phải là người áo trắng kia, mới vấp nuốt tiếng hét trở về

Người thanh niên mặc âu phục màu trắng này không phải là quái vật vừa rồi. Bộ dáng của anh ta rất đẹp. Đàn ông mà dùng chữ đẹp để hình dung thì có hơi quái, nhưng ngoài từ này thì không thể nghĩ ra từ khác để hình dung

Tóc dài màu trắng tản trên vai, mày liễu cong cong, con ngươi màu nhạt mang theo ý cười ảm ứ, long lánh rực rỡ. Trần ngập khí chất cổ vận thanh lịch, nếu là nữ, tôi nhất định sẽ theo đuổi cổ

“Anh là...” Tôi ngồi dậy, phát hiện mình đang nằm trên sofa trong tiệm. Nếu không phải sau lưng còn hơi nhói đau, chuyện vừa rồi tôi khẳng định cho là mộng thôi

“Mới này lỗ măng, là sơ suất của chúng tôi, mong đại nhân tha thứ” Người nọ làm một cái lễ, tuy rằng đang mặc âu phục, nhưng tôi dường như có thể nhìn thấy cảnh anh ta mặc hán phục có ông tay rộng làm động tác tao nhã này

“Tiên sinh khách khí” Tôi nhanh chóng đáp lễ, ngẩng một chút, không đúng nha, anh ta vừa mới nói ‘mới này’, vậy chẳng phải nói anh ta kỳ thật là quái vật kia ...

Thấy mặt tôi lộ vẻ sợ hãi, người nọ lại mỉm cười, “Đại nhân xin chớ sợ hãi, chúng tôi không có ác ý”

Có thể là do nụ cười của anh ta quả thực quá mức xinh đẹp, tôi lại nhất thời quên sợ hãi. Nhìn anh ta đến gần người

“Ai yêu, không ngờ chế sư đại nhân mới nhậm chức lại là một tiểu sắc quỷ” Một giọng nói sang sảng xen vào, một người đàn ông mặc âu phục đen đi đến. Người này cũng không phải là tên âu phục đen mới này

Mặt so với ngôi sao Hàn quốc còn anh tuấn hơn, nhưng không phải cùng một loại với người âu phục trắng. Ngũ quan khôi ngô, cười lộ lên lộ ra răng khểnh, giống loại nam sinh ưa vận động trong trường học, cởi mở sáng sủa. Âu phục trên người không cài khuy áo, cà vạt cũng không thắt kỹ, nụ cười dạt trên khóe môi làm người khác cảm thấy hẳn có chút xấu xa, có điều cảm giác lại rất hòa hợp, là loại bạn hữu tốt có nghĩa khí

Tôi phát hiện xe ngoài cửa cư nhiên đã từ BMW đổi thành Lexus. Được rồi, tôi đã không còn muốn truy cứu mấy cái xe này rốt cục chạy vào đây bằng cách nào, chỉ muốn biết những ‘người’ này muốn làm gì

“Các vị đại tiên quang lâm bản điểm, có gì chỉ giáo?” Tôi học người xưa trong phim truyền hình chấp tay hỏi

Người áo trắng hình như bị lời của tôi chọc cười, bật cười thành tiếng, “Đại nhân, chúng tôi nào dám. Hôm nay đến là vì đơn đặt hàng hôm trước”

Không ngờ đàn ông cười mà cũng đẹp như thế, so với hoa tươi nở rộ còn đẹp hơn. Tại thời điểm tôi ngẩn người, có cánh tay khoát lên vai tôi, “Tiểu sắc quỷ này cư nhiên nhìn đến chảy nước miếng nè. Tiểu bạch, tớ nói đúng chứ, chỉ cần mặt đẹp một chút, tiểu quỷ này sẽ trở nên dễ nói chuyện”

Gã âu phục đen dán sát vào lỗ tai tôi mà nói, hơi thở mang theo hơi lạnh đó thổi đến vành tai, có điểm ngứa ngứa. Tôi muốn đẩy hắn ra, lại phát hiện cánh tay này cũng giống như quái vật lúc này, rắn như thép, rất có lực

“Cậu đừng dọa cậu ta” Gã áo trắng trừng mắt với cộng sự một cái, rồi cười nói với tôi: “Tại hạ Tạ Tất An, hẳn là Phạm Vô Cứu, chúng tôi phụng lệnh Tương đại nhân của đệ nhất điện, đến lấy hàng đã đặt”

Tôi nhớ đến đơn đặt hàng kỳ quái đã thấy hôm qua, quả thật kì tên là ‘Địa phủ đệ nhất điện Tướng’. Lại đánh giá hai người trước mặt, trong lòng rốt cục có kết luận

X nó, hiện tại tiết mục ghẹo người quả thật là càng ngày càng cao tay

Tôi nhìn bốn phía, muốn phát hiện camera đang bị che dấu, nhưng căn bản không thể tìm ra. Nhưng mà không sao, cứ để cho các người ghẹo đi, dù sao tôi coi như lên TV làm quảng cáo miễn phí cũng tốt

“Cái đó nha... rất xin lỗi, đơn đặt hàng kia tôi đã làm mất rồi...” Tôi quyết định diễn cùng bọn họ

Gã âu phục đen khế huyết sáo, “Nhóc con cậu bảnh nha, ngay cả đơn đặt hàng của diêm vương đại nhân mà cũng dám làm mất”

“Sẽ không... bị báo ứng chứ?” Tôi quả thực có thể giành được tượng vàng tại Oscar rồi, ha ha

“Nếu đại nhân có thể lập tức giao hàng, hẳn sẽ không bị đâu”

5. Chương 5: Đơn Đặt Hàng 2

Nhớ tới ‘Ba hòm giấy sổ’ được viết trên đơn đặt hàng, thứ này rõ ràng chỉ để lừa gạt mà thôi. Hiện tại, tình huống này chính là thời điểm phân nhánh trong vận mệnh mà nhân vật chính hay gặp phải trong tiểu thuyết hoặc truyền hình.

Chàng trai trẻ, nếu cậu làm được thì sẽ có thể giải cứu thế giới! Lời kịch như vậy quả là cmn rập khuôn nha. Bây giờ tình huống phải đối mặt sẽ là: A, nếu tôi chấp nhận, tiết mục trên chộc sẽ tiếp tục được thực hiện. B, nếu không chấp nhận, lập tức phơi bày chân tướng, trả tôi phí diễn viên tạm thời hoặc một tặng phẩm nhỏ, rồi rút lui

Dưới tình huống này, tôi đương nhiên sẽ chọn B. Bởi vì hôm nay tôi còn phải buôn bán, không muốn lấy phí diễn viên tạm thời hay tặng phẩm nhỏ gì đó, dù gì cũng không có gái đẹp dẫn.

“Cái... tiền đặt cọc gì đó, tôi sẽ hoàn lại gấp đôi...” Căn cứ theo luật hợp đồng, không thể giao hàng đúng hạn thuộc loại hủy ước, phải hoàn lại gấp đôi tiền đặt cọc. Thế nào, tiệm tôi đã đủ thành tín chưa?

“Nếu đã như thế, thì hết cách rồi. Tôi sẽ bấm báo đúng sự thật”

Xem ra sắp rút lui rồi, tôi vừa thở phào, gã âu phục đen lại nói sát bên tai: “Tương đại nhân sẽ rất tức giận, hậu quả nhất định sẽ rất nghiêm trọng a”

Có lẽ cho rằng tôi đã sợ, đối phương ngày càng táo tợn hơn, “Cậu có biết, Tương đại nhân là diêm vương của đệ nhất điện [1], quản lý sinh tử, quyết định hướng đi của người sau khi chết. Nói không chừng ổng giận quá, sửa lại mệnh của cậu, chờ cậu chết rồi sẽ không cẩn thận đẩy hồn xuống chỗ Lục đại nhân bên đệ cửu điện, hừ hừ...”

Đệ cửu điện [2] chính là a tì địa ngục, nhớ lại những tích truyện cổ từng nghe trước kia, tôi suýt nữa bật cười thành tiếng. Nếu chưa kết thúc ngay lập tức, vậy tiếp tục chơi với bọn họ một chút a

“Tin tưởng diêm vương đại nhân sẽ làm việc công bằng”

Phạm Vô Cứu đành chịu, nhún nhún vai, nhìn về phía cộng sự của mình. Tạ tất An ngẩng đầu nói, “Tuy diêm vương đại nhân sẽ không công tư bất phân. Nhưng hiện tại Tương đại nhân quả thật đang gặp khó khăn, vẫn mong đại nhân có thể dốc lòng tương trợ”

Biên đạo có phải đang muốn sửa tiết mục này từ trên chộc sang đông phương huyền huyền không. Tôi trợn mắt khinh thường, chỉ có thể nghe bọn họ nói tiếp

Lúc này di động của Phạm Vô Cứu vang lên, hắn đi ra ngoài tiệm nghe. Gã này thế nhưng dùng Iphone 4, quỷ soa sao có thể hiện đại hóa như vậy, quả nhiên là tiết mục trên chộc. Loáng thoáng nghe thấy hắn nói ‘Hacker’, ‘Hệ thống sụp đổ’ linh tinh.

“Không phải tôi không muốn giúp, mà quả thực không biết phải giúp thế nào. ‘Giấy sổ’ kia là giấy gì? Nếu ở đây có, tôi lập tức bán cho các anh”

“Chính là giấy của sổ sinh tử. Thời gian rất gấp gáp, hiện tại chỉ có chế sư đại nhân mới có thể chế tác được”

Tôi tưởng là bản thân nghe nhầm, “Sổ hộ khẩu à?”

“Sổ sinh tử.”

Biên đạo, anh từ đâu xuyên tới vậy? Thật không khoa học!

“Nhưng các anh đều đã dùng tận Iphone rồi, còn dùng giấy làm sổ sinh tử?” Xem ra bọn họ đã quyết tâm phải diễn xong mới đi, hết cách, tôi đành liều mạng hầu quân tử vậy

“Đúng vậy” Tạ Tất An lấy ra một cái Ipad, “Chúng tôi sớm đã áp dụng hệ thống máy tính, tất cả số liệu đều do hệ thống trung ương xử lý, chúng tôi chỉ cần dùng sản phẩm điện tử là có thể xử lý công việc. Nhưng hôm trước hệ thống trung ương bị hacker xâm nhập, toàn bộ đường dây bị tê liệt. Không thể không đóng toàn bộ để bảo trì, hiện tại vẫn không thể hoàn thành dù chỉ là một vận hành cơ bản nhất. đành tạm thời sử dụng thao tác trình tự nguyên sơ nhất”

Thông tin hóa địa phủ... Thế này lại càng không khoa học!

“Chẳng lẽ hiện tại ngay cả đầu thai cũng áp dụng kiểu xếp hàng gọi số ở ngân hàng?”

“Đúng, sao cậu biết?”

Thật không khoa học nha! Tiết mục trêu chọc lừa gạt, đừng lãng phí thời gian của tôi nữa. Cũng tại xe của các người chặn cửa nên hôm nay không có đến nửa vị khách

“Rất xin lỗi, quả tình không thể giúp gì được. Các anh đi mời người tài giỏi khác đi.” Càng lúc càng quá, tiếp nữa tôi nhất định diễn hỏng

Thấy tôi làm tư thế tiễn khách, Phạm vô cứu vốn định nói gì đó nữa, nhưng bị Tạ Tất An giờ tay cản lại

“Vậy hôm nay chúng tôi cáo từ trước vậy”

Tôi tiễn bọn họ ra tận cửa, Phạm Vô Cứu đã lên xe, tôi vội vàng kéo Tạ Tất An hỏi: “Cái kia khi nào thì đưa?”

Người này thoáng bối rối, “Ý đại nhân là...”

“Đừng giả bộ nữa, đều đã quay xong rồi chứ. Tiết mục trêu chọc của các anh cũng phải có phí diễn viên tạm thời hay là tặng phẩm nhỏ chứ. Các anh cũng đã làm lỡ việc buôn bán của tôi nửa ngày rồi.”

Dường như phải mất một hồi lâu hần mới hiểu được ý của tôi, rồi bật cười thành tiếng. Tôi đang muốn hỏi hần cười cái gì, bả vai liền bị đối phương giữ chặt

“Ê, anh...”

“Nhắm mắt!”

Âm thanh kia như thể có ma lực, tôi không tự chủ nhắm mắt lại, cảm thấy mí mắt có thứ gì đó mềm mại ướt át dán lên, nhưng rất nhanh đã rời đi

Khi tôi ý thức được đó là cái gì rồi lập tức mở to mắt, gương mặt của đối phương chỉ gần trong gang tấc. Trên gương mặt xinh đẹp làm người ta không thể rời mắt này mang theo nụ cười xảo quyệt

“Nếu đại nhân hồi tâm chuyển ý, có thể gọi điện cho tôi” Nói xong thì nhét một tờ giấy vào tay tôi, rồi xoay người lên xe

Tôi còn chưa kịp tỉnh táo lại từ cơn kinh hãi vừa rồi, thì xe bỗng biến mất ngay trước mắt tôi. Không phải là chạy đi, mà là biến mất!

Vướng phải ‘âm’ ai còn dám tiếp tục mở tiệm, tôi khóa cửa đi về. Về nhà còn phải hỏi anh họ ở đâu có chùa miếu.

—

Hôm sau nhiều mây, trời âm u. Tôi quần chặt lấy anh họ đòi anh đưa tôi đi mở tiệm. Ai ngờ vừa mở cửa, phát hiện cả đường đều là những thứ kỳ hình quái dạng. Có ông chú trên đầu ghim một thanh đao đâm đâm máu, có tang thi lúc nhúc giòi bọ khắp người, một đứa trẻ mặt tái xanh...

“Quái lạ, chưa tới Halloween mà. Hôm nay có hoạt động diễu hành gì sao?” Tôi hỏi anh họ bên cạnh

“Hoạt động gì cơ? Không có nha” Anh họ khó hiểu liếc tôi một cái

“Nhưng những người trên đường đều ăn mặc rất quái dị”

“Có sao? Bình thường mà”

Anh họ thế là thẩm mỹ quan kiểu gì nha? Rõ ràng là rất đáng sợ, rất ghê tởm được không

Một ông chú đi lướt qua, phía sau ông có một cô gái áo đỏ bám theo. Đôi mắt của người phụ nữ này đỏ đậm, phát hiện tôi cứ nhìn cô mãi, liền hung hãn trừng tôi một cái, mở miệng lộ ra răng nanh sắc nhọn phía trong.

Không được nói.

Giọng nói bi thương âm u đó khiến tôi rùng mình. Hiệu quả quá chân thực, kĩ thuật hóa trang bây giờ quả là rất cao tay

Người phụ nữ kia nhận ra tôi vẫn đang nhìn cô, miệng đột nhiên ngoác ra vô cùng lớn, cằm dưới chạm đến tận đất, trong khoang miệng là hàm răng sắc nhọn rướm máu.

“Đệt”

Tiếng hét thành linh của tôi làm anh họ giật mình “Em hét quái gì vậy?”

“... Anh có nhìn thấy đại tỷ áo đỏ mới này không...” Tôi cảm thấy toàn thân rét run, không nén được cơn sợ dâng lên trong lòng

“Đại tỷ áo đỏ nào? Em bị say nắng hả?” Phát hiện sắc mặt của tôi không đúng, anh họ tỏ vẻ lo lắng

“Nhưng mà sau lưng ông chú mặc T-shirt màu nâu mới này...”

Anh họ kéo tôi sang một bên, trán kề sát vào trán tôi, “Em không sốt”

Tôi đẩy anh ra, hơi tức ròi: “Em không phải con nít”

“Yên tâm đi, không sao đâu. Em cứ coi như không nhìn thấy là được rồi”

Lúc ấy, tôi cảm thấy ‘tam quan’ của mình hoàn toàn bị phá hủy. Thì ra ngài Mark mới là thầy pháp

Tam quan, tức Thế giới quan, Nhân sinh quan, Giá trị quan

Anh họ nói người đến tiệm nhang đèn mua đồ đa phần là người có tang sự hoặc là để bái tế người chết. Luồng hơi trên người bọn họ sẽ ảnh hưởng đến tôi. Cho nên có đôi khi sẽ nhìn thấy thứ kỳ quái, chỉ cần giả bộ như không nhìn thấy là sẽ không sao

“Ông nội cũng thường xuyên như vậy à? Bác cả và anh cũng vậy?”

Anh họ trầm mặc một lát, nói: “Anh chưa từng nhìn thấy. Cha hình như có thấy qua. Ông nội... ông rất đặc biệt.” Lúc này, tôi mới phát hiện trên người anh họ có một luồng sáng trắng nhàn nhạt dịu dàng

‘Coi như không nhìn thấy’ nói nghe thật đơn giản. Tôi phát hiện bản thân cơ bản không làm được. Chỗ âm u ở cửa tiệm đột nhiên có thêm một đồng ‘huynh đệ tốt’. Có kẻ đang chơi mạt chược, có người đang đánh poker, còn có người kéo nhị hồ hát tiểu khúc, náo nhiệt vô cùng.

Thấy tôi vừa đến mở cửa liền xô đẩy nhau mà lên, lăm lăm: cho chút đồ ăn đi, đói quá đói quá!

Anh họ đẩy cửa ra xong, tôi vội vàng xông vào trong tiệm. May là bên trong không có con nào. Thấy tôi hoảng sợ không nhẹ, anh họ rất lo lắng

“Bằng không, hôm nay nghỉ một ngày đi”

“Không cần...” Tôi khoát khoát tay, chuyện này sớm muộn cũng phải đối mặt

“Đừng gượng ép bản thân. Hôm nay anh ở lại với em”

“Không cần. Anh còn phải đi làm mà” Cảm giác anh họ luôn coi tôi là con nít, người ta rõ ràng đã mười tám tuổi rồi mà

Khuyên can mãi cuối cùng cũng ‘đuối’ được anh họ đi. Tôi ngồi phịch trên sofa không muốn làm việc. Huynh đệ tốt ngoài cửa tuy rằng xô đẩy võ đầu, nhưng cũng không dám rảo bước vào trong tiệm. Chắc là trong tiệm có thứ gì đó chặn bọn họ.

Tầm mắt rơi lên bài vị gỗ của thổ địa công dưới chân cửa. Xem ra phải thường dâng hương cho thổ địa công công mới được

Vừa châm nhang xong, phát giác sau lưng hơi lạnh. Trời nắng nóng thế này, trong tiệm lại không có điều hòa, đáng lẽ sẽ không lạnh như vậy. Vừa ngẩng đầu lên tôi liền hoảng sợ đến suýt nữa hét toáng lên. Có một người phụ nữ áo trắng gây một chân đang lơ lửng trước quầy, trong tay cầm một cây bút lông, đang viết gì đó lên đơn đặt hàng

Sau khi viết xong, người phụ nữ này hướng về phía tôi thì lễ, rồi ra khỏi tiệm

Tôi vội vàng đọc đơn hàng, trên mặt giấy vốn trống không viết: họ Trần căn hộ số 301 tầng 3 số 31 đường XX. Danh sách hàng, tiền giấy gì đó phía sau tôi đều biết, cũng chỉ có loại ‘thuốc XX’ này là chưa từng thấy

Thời điểm này đương nhiên phải quay số điện thoại đường dây nóng, ‘gọi điện thoại hỏi bài tập’ nha. Nhấn số điện thoại trên danh thiếp của lão Trương, một lát thì đối phương bắt máy.

Tôi đưa chuyện ngày hôm qua và hôm nay kể một lần, lại hỏi dò chuyện ‘thuốc XX’. Hắn ta nói sẽ lập tức sang đây

“Người hôm qua cậu gặp chính là quý soa thật sự. Không phải là tiết mục trêu chọc” Mặt của lão Trương hiện rõ vẻ ‘cậu thật ngu ngốc’

“Tôi đâu có biết nha. Người bình thường đều sẽ không tin” Chỉ có thầy pháp mới tin thôi. Không, có thể ngay cả thầy pháp cũng sẽ không tin. Bọn họ (thầy pháp) đều là đồ lừa đảo

“Cậu thật sự không tính chế giấy giúp bọn họ sao?”

“Sẽ rất phiền toái à?” Kì thật đây mới chính là vấn đề tôi quan tâm. Thầy pháp thì thầy pháp, dù sao hiện tại cũng không còn cách khác.

“Không biết nha”

Thầy pháp quả nhiên không đáng tin!

“Chỉ có một điểm” Lão Trương uống một ngụm trà, cố ý ngừng lại để làm tôi sốt ruột, đồ xấu bụng

“Bạch vô thường ép buộc mở mắt âm giúp cậu”

“Mắt âm với mắt âm dương có gì khác nhau?” Có thể nhìn thấy ‘huỳnh đệ tốt’ thì hẳn đều là mắt âm dương đi. Thật ra có rất nhiều người có mắt âm dương, điều này cũng không kỳ lạ

“Cậu có thể nhìn thấy con đường cuối hẻm kia không?”

Lão Trương nhắc vậy tôi mới thấy kỳ quái, cuối hẻm này rõ ràng chính là vách tường. Nhưng hôm nay lại thấp thoáng nhìn thấy một con đường đá, bị sương mù màu trắng bao phủ, nhìn không tới điểm cuối

“Đây chính là âm lộ dẫn thẳng xuống địa phủ. Mắt âm dương thì nhìn không thấy, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy linh hồn bình thường. Mà mắt âm có thể nhìn thấy những thứ mà linh hồn nhìn thấy. Nghe nói người mở mắt âm có đạo hạnh cao, ngay cả kiếp trước của người ta đều có thể nhìn thấy”

Hắn vỗ lưng tôi, “Không biết phải nói thẳng nhóc cậu may mắn hay là bất hạnh, bọn tôi phải tu luyện rất lâu, hơn nữa còn phải có tư chất hơn người mới có thể mở được mắt âm. Cậu thật sự khiến người ta phải ghen tị nha”

“Đổi được với anh thì tốt” Người này rõ ràng đang bỏ đá xuống giếng. “Phải làm thế nào mới đóng được mắt âm?”

“Không biết.”

“A?”

“Tôi chỉ biết phương pháp phong ấn tạm thời. Nhưng của cậu là do quý soa mở giúp, tôi cũng không dám phong”

“Hả? Sao có thể như vậy! Sau này anh đến mua bất kỳ hàng hóa gì trong bồn tiệm, tôi cũng sẽ giảm giá cho anh nha” Vậy chẳng phải tôi suốt ngày nhìn thấy những thứ đáng sợ kia. Thẩm mỹ quan của người ta sẽ bị méo mó nghiêm trọng a, trở nên giống hệt anh họ. (anh họ nằm cũng trúng đạn)

“Xin lỗi nha. Đắc tội quý soa thì tôi cũng khỏi lẩn lộn trong giới luân. Hơn nữa Tạ Tất An là thủ lĩnh của vô thường a, cho dù là công hội của Phong Khinh Vân cũng không dám đắc tội hắn.”

“Đó là gì?”

“Cậu không biết đâu.”

[1] Nhất Điện Tần Quảng Vương:

Quản lý sổ sách ghi chép về tuổi thọ của con người, quản lý hết tất cả việc lành dữ của cõi U Minh. Cung điện của Ngài ở bên dưới tầng đá ngầm đáy biển, nằm về hướng Tây của hắc lộ suối vàng.

Nếu người chết là người có làm việc thiện, thì được tiếp dẫn vãng sinh ngay. Còn nếu người chết là nam hay nữ mà công tội ngang nhau, thì được đưa đến Điện thứ mười cho đi đầu thai, có thể nam chuyển thành nữ hay ngược lại, tùy theo nghiệp của mỗi người mà định. Nếu làm ác có ít, thì đưa vào một điện có đài cao, gọi là “Nghiệt kính (cảnh) đài”. Đài này cao một trượng, xung quanh có kiếng, treo ở hướng Đông, trên biển có đề câu: “Trước Đài Nghiệt Cảnh không người tốt”. Hồn người chết sẽ thấy lại tất cả những việc mình đã làm khi sống, bao nhiêu tội lỗi đã gây tạo, nay phải chịu sa xuống Địa Ngục chịu sự trừng phạt. Lúc này thì dù “vàng ròng cũng khó đổi” được. Sau khi xem hết các tội lỗi rồi thì chuyển qua Điện thứ hai để thọ hình phạt theo tội đã gây ra.

[2] Cửu Điện Bình Đẳng Vương

*Ngục này nằm dưới tầng đá ngầm đáy biển ở về hướng Tây Nam. Tên là “Đại Địa Ngục ATỳ” có lưới sắt bao quanh. Có 16 tiểu địa ngục là:

Xao Cốt Chước Thân Tiểu Địa Ngục. (đập xương gõ vào thân)

Trừu Cân Lôi Cốt Tiểu Địa Ngục. (kéo gân giã xương)

Nha Thực Tâm Can Tiểu Địa Ngục. (quạ ăn tim, gan)

Cẩu Thực Trường Phế Tiểu Địa Ngục. (chó ăn ruột, phổi)

Thân Tiễn Nhiệt Du Tiểu Địa Ngục. (dìm thân chảo dầu sôi)

Não Cô Bạt Thiệt Bạt Xỉ Tiểu Địa Ngục. (đai siết quanh đầu, kéo lưỡi, kéo răng)

Thủ Não Vị Điền Tiểu Địa Ngục. (lấy óc trét vào mình con nhím)

Chưng Đầu Quát Não Tiểu Địa Ngục. (đốt đầu moi não)

Dương Súc Thành Diêm Tiểu Địa Ngục. (dê chà xát thành bột)

10Mộc Giáp Đỉnh Sai Tiểu Địa Ngục. (kẹp gỗ siết đầu)

11Ma Tâm Tiểu Địa Ngục. (mài trái tim)

12Phí Thang Lâm Thân Tiểu Địa Ngục. (đổ nước sôi vào thân)

13Huỳnh Phong Tiểu Địa Ngục. (ong vàng chít đốt)

14Hạt Câu Tiểu Địa Ngục. (mọt đục thân thể)

15Nghị Chú Ngao Đàm Tiểu Địa Ngục. (rang nướng giòn)

16Tử Xích Độc Xà Toản Khổng Tiểu Địa Ngục. (rắn độc tím, đổ chui vào các lỗ trong người)

6. Chương 6: Đơn Đặt Hàng 3

Lão Trương khoát khoát tay, không muốn tiếp tục đề tài này nữa, tôi đành chuyển sang hỏi chuyện về thuốc X

“Được sám chính là được sư sám. Theo ghi chép của được sư Như Lai bản nguyện công đức kinh, nếu có người thân mắc bệnh nặng, mà bạn bè gia quyến có thể vì hỷ quy y được sư Như lai, vậy người này sẽ có thể được khôi phục sinh mệnh, vượt qua tai ách, khó khăn”

Được Sư Như Lai (Tên Phạn là: Bhaisajya-guru Vaidūrya-prabharajah), tên đầy đủ là: Được Sư Lưu Ly Quang Vương Như Lai, thường xưng là: Được sư Lưu Ly Quang Như Lai hay xưng đơn giản là Được Sư Phật.

Được () dịch sang tiếng việt là thuốc, cũng có thể là Dược. Bạn Tử Đằng tưởng là thuốc, chứ thực ra Dược đây là danh hiệu. Còn sám () nghĩa là Kinh của nhà sư làm lễ cầu sám hối cũng có nghĩa là sám hối, lúc trước ta để X là vì tác giả viết bằng chữ (không có phiên âm nhưng đồng nghĩa). Hic, editor vô năng, thật xin lỗi. Quay mặt vào góc tường

“Nhưng hiện nay cũng dùng thứ này với người đã qua đời. Vài người chết bệnh hoặc là chết do tai nạn xe, người nhà sẽ mời pháp sư tụng kinh được sám, đốt bùa được sám, phướn được sám ngũ sắc cho hần, còn cung phụng tượng phật Dược sư, nấu thuốc bắc vân vân. Chuyện này không thịnh hành bên đại lục, nhưng rất phổ biến ở Đài Loan”

“Nhưng mà, không phải vị tiểu thư kia nên đến chùa miếu xin sao? Tôi cũng đâu phải pháp sư” Có thể báo với cô ta bản tiệm không có hàng hay không nha

“Ai bảo cậu thừa kế tiệm của chế sư. Có thể xin được bùa do chế sư làm, còn hữu dụng hơn so với của cao tăng đắc đạo” Lão Trương nhún nhún vai, cầm một lá bùa do tôi chuẩn bị rồi bắt đầu vẽ

“Rốt cục cái gì là chế sư?” Tôi oai đầu nhìn lão Trương vẽ nguệch ngoạc lên lá bùa, thật không hiểu vì sao sẽ có người tin vào thứ này. Rõ ràng chỉ là tranh bằng bút lông theo trường phái Picasso

“Ông nội cậu chính là chế sư.” Lão Trương vẽ xong một lá bùa, để tôi cầm đi xem sơ, rồi tiếp tục vẽ lá thứ hai

“Chế sư rất giỏi?” Không thể nhận ra là ông nội rất lợi hại. Ông đối với tôi, chỉ là một ông lão kỳ quái miệng đầy tiếng địa phương, cùng nhất đại tông sư kém rất xa.

“À ừ, rất rất giỏi.” Lão Trương gật đầu rồi lại vẽ xong một lá bùa, “Thứ chế sư làm đều là đồ tốt”

Chúng tôi cứ trò chuyện anh một câu tôi một câu, thẩm thoát đã vẽ hơn ba mươi lá bùa. Dưới sự chỉ đạo của lão Trương, tôi làm ba cái phướn màu, còn hần vẽ bùa chú lên trên phướn.

“Thuốc bắc và niệm kinh gì đó sẽ do bản thân người nhà tự sắp xếp.” Lão Trương vỗ vỗ tay, xem như xong việc. Tôi đưa khăn ướt cho hần lau tay, bảo hần lau sạch vết mực dính trên ngón tay

“Tôi phải đền ơn anh thế nào đây?” Cũng không thể để người ta làm không công. Cứ tưởng lão Trương sẽ đề xuất đi ăn bữa cơm gì gì, nhưng hần lại đề xuất một yêu cầu kỳ quái

“Cậu gấp mấy con hạc giấy giúp tôi thì thế nào?”

Hần lấy ra mấy lá bùa, mặt trên vẽ hoa văn rất phức tạp, chỉ chi chút chút, mấy chữ này nhỏ như con kiến vậy

Hần gấp giấy thành hình vuông rồi đưa cho tôi, “Cậu biết gấp hạc giấy không?”

Tôi gật gật đầu, yêu cầu này có điểm quái, chẳng qua với tôi mà nói cũng không khó. Gấp hạc giấy là kỹ thuật gấp giấy cơ bản nhất. Rất nhanh tôi đã gấp xong một con đưa cho lão Trương, hần nhìn nhìn, đột nhiên giơ tay lên cao.

Hạc giấy bóc cháy, một con chim đuôi dài, có hoa văn màu đỏ phủ khắp người nháy mắt bay vọt ra từ ngọn lửa. Con chim này lượn vài vòng giữa không trung, phơi bày hoa văn trên cánh giống hệt hoa văn trên lá bùa

Con chim đậu trên vai lão Trương, giương cánh kêu một tiếng. Tôi dường như có thể nhìn thấy hoa văn trên người nó vẫn bùng lên ngọn lửa màu đỏ.

“Đây là cái gì? Ma thuật? Quá lợi hại!” Thầy pháp quả nhiên có tuyệt chiêu. Đây chính là ảo thuật cổ đại à

“Là thức thần! Thức thần đấy! Thằng nhóc này” Lão Trương dùng ngón tay vuốt ve ức của con chim, nó híp mắt, thực thân mật lắm một cái

“Tôi có thể sờ một chút không?” Sau khi được lão Trương gật đầu cho phép, tôi nhịn không được vươn tay đi sờ. Con chim kia sờ rất ấm, thậm chí còn hơi nóng, nhưng không phỏng tay. Sờ đến lông vũ mềm mại, cảm giác rất dễ chịu

“Có thể tạo ra chó hay mèo được không?” Tôi luôn không có sức đề kháng với mấy thứ lông xù

“Không thành vấn đề. Nhưng thứ này chỉ dùng được một lần, rất nhanh sẽ biến mất” Nói xong, con chim kia hoá thành ngọn lửa rồi biến mất, chỉ còn sót lại lá bùa đã cháy tro

“Vây à... Không thể hiệu quả lâu dài sao?” Tôi hơi thất vọng. Quả nhiên đồ của thầy pháp chính là ‘hóa học’ (tiếng quảng: hình dung chất lượng sự vật kém, dễ hư)

“Tôi làm không được. Nhưng cậu thì có thể” Trong ánh mắt của lão Trương có thâm ý khác, giống như đang nói, cậu muốn học thì tôi có thể dạy cậu

Chẳng qua, thông thường cảm dỗ đều kèm theo cạm bẫy, tôi sẽ không mắc mưu đâu

“Tôi không thêm học ma thuật đâu, đều là lừa đảo cả”

“Đã nói là thức thần mà! Ai...”

Tiến lão Trương ra cửa, nhìn thấy ‘huynh đệ tốt’ bên ngoài càng chen càng nhiều, thật sự không dám bước ra khỏi cửa. Lão Trương thấy tôi sợ, liền xoa xoa đầu tôi nói: “Đừng sợ, ở đây gần âm lộ. Bọn họ đều là cô hồn, không người lạ không đi được. Cậu đốt chút nhang và hoa sen cho bọn họ, giúp bọn họ sớm ngày lên đường.”

Đợi lão Trương đi rồi, tôi đốt rất nhiều hoa sen, lại đốt một bó nhang lớn. Bưng để tại cửa rồi nhìn những thứ kia giành nhau hoa sen, lại hút mạnh khói nhang, sau đó dần dần tán đi.

Ai... Hôm nay lại không thể buôn bán, sẽ sập tiệm mất thôi

Lúc về nhà không dám tùy tiện nhìn lung tung, nhưng lại bị cái gì ngáng chân một chút, cả người té ngã. Cúi đầu nhìn thoáng qua, phát hiện là một bàn tay thò ra từ dưới nền đất đang giữ chặt mắt cá chân của tôi

Đó rõ ràng là tay của phụ nữ, thon dài trắng nõn, sơn móng tay tô màu hồng, tôi vội vàng đá văng nó ra

Anh họ đỡ tôi đứng lên, giúp tôi phủi sạch bụi đất dính trên quần, “Thằng nhóc này, sao cứ không cẩn thận như vậy”

“Anh họ, đã nói em không phải con nít rồi mà. Vừa rồi có thứ gì đó ngáng em”

“Rồi rồi...” Anh họ tùy ý đáp lại, căn bản không ghi tạc trong lòng

Qua một ngày, trên đường đi mở tiệm lại đi ngang qua chỗ đó. Tay phụ nữ thò ra trên mặt đất hình như tăng thêm. Rốt cục là thứ quái dị gì nha. Nhưng dù sao, này đó cũng không liên quan đến chuyện của tôi, cứ coi như không nhìn thấy.

Có lẽ cuộc sống như vậy thật sự không phải là biện pháp hay. Tối hôm qua đến tiệm tạp hóa mua thuốc lá cho bác cả, gặp phải thứ có rất nhiều mặt đang dùng tiếng anh hỏi đường tôi. Tôi sâu sắc cảm nhận được học giỏi một môn ngoại ngữ là trọng yếu cỡ nào. À, không, hẳn nên là cứ tiếp tục như vậy tôi sẽ điên mất.

Nếu không thì cứ đồng ý với bọn họ đi. Chế giấy hẳn không khó lắm, trước kia tôi cũng từng chế giấy thủ công gì đó rồi. Bấm số điện thoại Tạ tất an để lại.

Sau một hồi nhạc chuông rộn rã, trong điện thoại vang lên giọng nữ duyên dáng: Hộp thoại địa phủ xin thông báo ngài, do hệ thống trục trặc, tất cả nghiệp vụ tạm ngừng phục vụ. Khách du lịch đã đăng ký mời đổi...

Địa phủ còn có dịch vụ du lịch, tôi không khỏi hoài nghi là sẽ có buôn bán hay không

Không đợi thông báo kết thúc, Tạ Tất An đã nhận điện thoại. “Là Chế sư đại nhân à. Rất xin lỗi, hệ thống trục trặc, di động tự động thiết lập vào hộp thư thông báo của địa phủ”

“Không sao. Kì thật tôi muốn nói chuyện với anh về chuyện làm ăn đã đề cập lần trước...”

“Chế sư đại nhân hồi tâm chuyển ý rồi sao?”

Không hồi tâm chuyển ý được sao? Ai cũng không muốn mãi nhìn thấy mấy thứ phá hủy tam quan này. Cứ việc trong lòng phỉ nhổ, nhưng ngoài mặt tôi vẫn duy trì lễ độ.

“Nhưng tôi cần có người chỉ đạo, dù sao tôi cũng là lần đầu tiên”

“Không sao! Chúng tôi có thể tìm chuyên gia chỉ đạo cho cậu”

Vì sao cảm thấy đoạn đối thoại này càng lúc càng tà ác zì? (là do đầu óc bạn không trong sáng thui)

“Có thể để ông nội đến chỉ đạo không?”

Tạ Tất An trầm mặc một hồi, rồi nói: “Chuyện này hơi khó làm... Dù sao ông ấy hiện tại không nằm trong sự quản lý của chúng tôi”

“Ông đã đầu thai rồi à?” Thế cũng quá nhanh đi. Nghĩ đến cảnh ông nội thành trẻ sơ sinh gọi tôi ‘cháu ngoan’, tôi choáng...

“Không phải. Nhưng chúng tôi có thể để ông ấy nhấn tin cho cậu. Đại nhân muốn lúc nào bắt đầu?”

“Càng nhanh càng tốt” Tôi thật sự một ngày cũng không muốn gặp lại vị đại tỷ áo hồng miệng rộng kia, cũng không muốn bị bàn tay thò ra từ mặt đất ngáng té nữa

Tạ Tất An làm việc rất hiệu suất. Buổi chiều đã tìm được rất nhiều người đến giúp. Còn có một ông lão nghe nói là thợ giấy của địa phủ. Đã nghỉ hưu từ lâu, lần này cũng bị mời đi theo

Vài ‘huynh đệ tốt’ tay chân nhanh nhẹn đã dọn bó trúc và hòm gỗ đặt trước cửa ba ngày nay vào trong sân, sau đó bắt đầu đổ than đá vào trong bể đá, dường như rất quen thuộc, căn bản không cần tôi hỗ trợ

“Này... tôi rốt cục phải làm gì?”

Ông lão thợ giấy rất hòa ái dễ gần, nhìn ông không giống như một linh hồn. Ông từ từ nói: “Giấy của sổ sinh tử không phải là giấy bình thường. Phải dùng trúc của rừng Quỷ chế thành. Nước phải dùng nước mức lên từ giếng Hủ, than đá cũng phải dùng than đá sinh ra gần ngục Hỏa Diễm”

“Giếng Hủ?”

“Giếng rất sâu trong địa phủ, từ lúc thả thùng gỗ đến lúc kéo lên cần trăm năm, sau khi kéo lên thì thùng đều đã mục nát rồi. Hiện tại đều dùng máy bơm hút lên” (Vây phải đổi thành giếng Bơm chứ!)

“...” Địa phủ cũng rất tiên tiến nha

Tôi phát hiện trên mấy gốc trúc kia mọc đầy mặt người, có đau đớn, có hoảng sợ, có bi thương, có phẫn nộ, dường như còn có thể nghe thấy tiếng kêu khóc thê lương của bọn họ.

Sau khi ném trúc vào trong bể, huynh đệ tốt toàn bộ thối lui, tôi đang muốn hỏi thợ giấy tiếp theo phải làm gì, ngẩng đầu liền phát hiện thợ giấy và Tạ Tất An đang dùng ánh mắt kỳ vọng nhìn tôi

“Cần phải ngâm bảy bảy bốn chín ngày, chờ oán niệm trong trúc đã hòa tan, hóa thành sợi mới có thể bắt đầu chế giấy.” Thợ giấy hành một lễ về phía tôi. Lão nhân gia hành lễ với hậu bối như tôi, sao có thể nhận được, dọa tôi phải lập tức đáp lễ.

“Đây là bước mấu chốt nhất, kính nhờ chế sư đại nhân thôi”

“A?” ‘Kính nhờ’ cũng vô dụng, tôi căn bản không biết phải làm gì

Nhìn về phía Tạ Tất An xin cứu trợ, người này lấy di động ra quơ quơ. Tôi nhớ ra hẳn nói sẽ nhờ ông nội gửi tin nhắn qua, cũng vội vàng lấy di động ra nhìn

Chỉ có một cậu rất đơn giản: ngăn kéo thứ hai tủ đứng, vải bố

Tủ đứng thì tôi có biết, ngay trong góc tiệm. Mở ra ngăn kéo thứ hai, bên trong đặt một miếng vải bố. Phía trên in rất nhiều đồng hồ

Cái này sao nhìn qua giống vải thời gian của Doraemon nha. Tôi lấy vải bố ra, tầm mắt của những ‘người’ khác xoẹt xoẹt bắn qua.

“Chế sư đại nhân, mời” Thợ giấy dùng tay ra hiệu, nhưng là tôi còn chưa biết phải làm gì nha

Đi đến phía trước bể, nhìn thấy trúc mắt người trong bể đang không ngừng vặn vẹo, thật là gớm. Chẳng lẽ là giặt miếng vải bố này trong bể?

Nhưng giặt đồ trong bể này nhất định sẽ bị cắn tay, hiện tại có nên đổi ý hay không đây

Kỳ thật nếu địa phủ đệ nhất điện bị tê liệt, có phải là cả thế giới này sẽ không có người chết? Kỳ thật là một chuyện tốt mà

“Này...” Tôi quay đầu hỏi Tạ Tất An, “Nếu các anh không có sổ sinh tử, có phải sẽ không có người chết?”

Người này nghe xong hơi mỉm cười, “Không phải nha. Chỉ là sẽ xuất hiện hỗn loạn mà thôi. Người không nên chết bây giờ sẽ chết trước thời gian. Mà quỷ soa bởi vì không có tư liệu của người chết trong sổ sinh tử, không thể chấp hành nhiệm vụ, để du hồn càng lúc càng nhiều”

Chẳng trách ‘thứ kia’ mấy ngày nay càng lúc càng nhiều. Mà cửa cũng chật ních linh hồn

“Nếu... tôi hiện tại nói không làm nữa có được không?”

“Cậu nói xem?” Tạ Tất An nheo mắt, cười đến buốt răng “Nếu ngài vận khí không tốt, gia nhập vào hàng ngũ CHẾT trước thời hạn, chúng tôi sẽ dẫn đường cho cậu, điểm này chế sư đại nhân cứ yên tâm”

“...”

Đây là uy hiếp trắng trợn!

7. Chương 7: Đơn Đặt Hàng 4

Bung miếng bố ra, tôi cố hết sức không nhìn vào đám mặt quỷ trong bể. Chuẩn bị ném miếng bố vào trong bể. Lúc ấy tôi chợt nhớ thợ giấy từng nói trúc phải được ngâm bốn chín ngày, nhưng bọn họ chắc chắn không đợi được lâu như vậy.

Nếu đây quả thật là vải thời gian của Doraemon thì...

Trải bố ra, giữ ở trên bể. May mà miếng bố đủ lớn, trùm hết được cả bể. Chờ được một phút, hình như chả có gì thay đổi. Tôi lại nhìn về phía điện thoại, hi vọng ông nội cho thêm lời ‘thánh phán’. Nhưng dãy số kia lại không tiếp tục bắn tin nhắn thần bí qua nữa

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chúng tôi đều đứng ngây ra như tượng đá. Qua hơn nửa giờ, tôi phát hiện ra một chuyện

Chúng ta có sao phải đứng chờ, có thể ngồi chờ cũng được mà. =_=_|||

Đang lúc tôi muốn tìm một chỗ râm mát ngồi xuống, thì thợ giấy bên cạnh lại nói: “Chắc là được rồi đấy”

Tôi gỡ bố ra, mặt người trong ao không còn, gậy trúc được ngâm nhũn rã thành sợi. Thợ giấy rất vui vẻ: “Không hổ là chế sư đại nhân”

Không ngờ thật sự bị tôi mò trúng rồi. Không, phải nói là không ngờ ông nội lại có vải thời gian của Doraemon. Ông lấy ở đâu ra nhỉ?

Các anh em tốt lập tức nhào tới vớt trúc lên rửa sạch, tách vỏ, rồi dùng cối lớn giã nát, dùng chày đá nghiền đều. Sau khi dọn sạch sẽ than đá, đem trúc đã nghiền đều rót vào, đổ nước bắt đầu quấy

Bọn họ đem ra rất nhiều công cụ từ trong gian phòng phía sau. Ngay cả tôi cũng không biết thì ra nơi đó là nhà kho cơ đấy. Ông nội tích trữ những công cụ này chẳng lẽ chính là dùng để chế giấy?

Quấy đến cuối cùng chỉ còn lại bột giấy mịn. Thợ giấy vuốt tay áo, lại hướng tôi làm một thủ thế ‘mời’, “Chế sư đại nhân, kế tiếp đến phiên chúng ta rồi”

Lại nữa? Lần này lại muốn lấy pháp bảo gì nữa đây

Thợ giấy đi đến cạnh bể, cầm lấy một thứ tương tự cái khung rây, phía trên có ‘rây’ đặc chế. Hai tay nhấc khung rây, đến trong bể mức dịch nước, nghiêng khung một lần, đảo khung một lần, để dịch nước chảy đều khắp mặt rây..

“Trình tự này quyết định chất lượng của trang giấy. Chế sư đại nhân nhìn rõ chưa?”

Hóa ra tôi không nhìn rõ thì không cần phải làm?

Dưới ánh mắt thúc giục của Tạ Tất An, tôi cầm lấy một cái khung rây bắt đầu học theo động tác của thợ giấy múc giấy, thế nhưng luôn bị thợ giấy nói thế này không đúng, thế kia không được, siêu thống khổ

Có điều dần dần, tôi cũng làm được ra ngô ra khoai rồi. Các anh em tốt đem giấy đã múc xong ép khô nước, dọn vào gian phòng bên cạnh nhà kho. Bên trong thế nhưng có lò lửa sấy khô giấy.

Bọn họ bóc trang giấy đã sấy khô xuống, cắt, bó lại, bỏ vào hòm, làm đến vô cùng lưu loát. Nếu có thể thuê bọn họ làm công nhân, ông chủ khẳng định sẽ vui vẻ. Không cần trả lương, chỉ cần đốt chút nhang và tiền giấy là được.

Bận rộn từ sáng sớm đến tối mịt. Lúc trước tôi còn thấy Tạ Tất An giống ngôi sao, hiện tại cảm thấy không có ai thích hợp làm thủ lĩnh quý soa hơn hẳn. Bởi vì hắn là giám công loại S còn đáng sợ hơn cả ma, nơi có hắn thuộc hạ tuyệt đối không dám lười biếng

Mãi đến nửa đêm, cuối cùng ba hòm giấy mới toàn bộ được làm xong. Sau khi các anh em tốt nâng hòm đi, chào tạm biệt với thợ giấy xong, tôi mệt mỏi ngồi phịch trên sô pha không thể động dậy, toàn thân đều phát đau.

“Vất vả cho cậu rồi” Một ly sữa nóng hổi được bưng đến trước mặt tôi, giọng nói trong trẻo của Tạ Tất An vang lên từ phía trên

Tôi thực sự không muốn đứng dậy, trở mình dựa lên sô pha nhận sữa liền uống. Cảm thấy có người dùng tay ấn lưng và vai của tôi, lực độ vừa phải, vị trí chuẩn xác. Bị ấn đến thực thoải mái, không khỏi phát ra âm thanh ư a

Thả lỏng xuống thì mí mắt liền đánh nhau, cảm giác trên trán có vật gì ẩm ướt mềm mại chạm vào. Nhưng tôi đã chẳng còn tâm tư đi nghĩ đó là cái gì.

“Địa phủ sẽ trả thù lao tương xứng”

Ý thức của tôi mơ mơ màng màng, chỉ muốn nói: tôi không nhận tiền âm phủ

Mới sáng sớm đã bị một trận ‘bang bang’ đánh thức. Tôi che mặt, cực kỳ không tình nguyện mở to mắt, “Đừng đánh! Tôi làm còn không được? Cầu đại nhân anh thả hạ lưu tình mà”

Trước mắt căn bản không phải là gương mặt trong tưởng tượng, mà là vẻ mặt vô cùng lo lắng của anh họ. Cảm giác có hơi thất vọng, tuy rằng tôi không có hứng thú với đàn ông, nhưng mà mặt của Tạ Tất An so với phụ nữ còn xinh đẹp hơn. Vừa mở mắt đã nhìn thấy gương mặt xinh đẹp như thế, khẳng định sẽ tinh thần sáng khoái

“Sao lại là anh họ?” Tôi dụi mắt, muốn ngồi dậy. Vừa động dậy liền cảm thấy toàn thân phát đau, lập tức kêu to. “Đau chết mất! Đau quá...”

“Chỗ nào đau?” Sắc mặt của anh họ rất đen, siết cổ tay tôi rất chặt, làm tôi càng đau.

“Toàn thân đều đau. Ai... Thất lưng của em gãy mất thôi.” Tôi bưng eo dựa lên sô pha, đau đến muốn khóc. T_T

“Đã xảy ra chuyện gì?” Sắc mặt anh họ tuy rằng rất tệ, nhưng vẫn cẩn thận ôm tôi vào lòng, giúp tôi xoa bóp phần eo

“Hôm qua gặp phải quái mộng”

“Hôm qua em qua đêm ở đây?” Trong giọng điệu trách cứ của anh họ mang theo cả lo lắng

“Phải nha. Vốn là muốn sắp xếp đồ trong phòng triệt để một lần, ai ngờ quá mệt liền ngủ luôn.” Lôi lời nói dối này ra khẳng định không lừa nổi anh họ. Nhưng nói sự thật với anh cũng vô dụng, chỉ càng làm anh thêm lo lắng

Trong mắt của anh họ mang theo lo lắng, giận dữ lại xen lẫn một chút gì đó tôi không hiểu. Cuối cùng anh không hỏi nhiều, chỉ ôm tôi thở dài.

Hôm qua bác cả và bác gái về quê một chuyến. Anh họ tới qua bởi vì trực ban suốt đêm không ngủ, sáng hôm nay về đến nhà phát hiện tôi không ở mới cuống quýt chạy đến cửa tiệm tìm tôi

Hôm nay tôi cũng không tính mở tiệm, chuẩn bị về nhà ngủ một giấc. Cùng anh họ khóa cửa rồi đi khỏi con hẻm. Trời vừa sáng, có rất nhiều cụ già đang tập thể dục, còn có không ít người đi ra mua đồ ăn sáng

Tại sao vẫn có thể nhìn thấy linh hồn áo trắng lẫn giữa cụ ông cụ bà đang tập thái cực? Tại sao phía sau ông chú mua đồ ăn kia vẫn còn người đẹp áo đỏ miệng rộng đang cười gằn?

Tôi đã giao hàng rồi, Tạ Tất An thế nhưng không giúp tôi đóng mất âm. Thế là rất quá đáng! Thế là rất mất đạo đức! Bọn họ nên bị pháp luật trừng phạt. (Tiếng trời: cái này với pháp luật có quan hệ gì? Đành: bởi vì bọn họ lừa gạt tình cảm của tôi!)

Còn chưa tỉnh lại, dưới chân bị thứ gì đó níu chặt, nếu không nhờ anh họ ôm lấy tôi, khẳng định đã ngã một cú đập mặt xuống bùn. Lại là mấy cái tay thò ra từ mặt đất kia.

Đó rốt cục là cái gì vậy? Có chút giống bạch tuộc, không phải là yêu quái đấy chứ. Một cánh tay duỗi ra rất dài, giống một cái ống mềm màu trắng thò đến dưới chân người đi trên đường

Người nọ bị vấp té, đúng lúc này một chiếc Roll-Royce chạy vút qua. Chiếc xe phát ra tiếng thắng gấp chói tai, nhưng vẫn dừng ngã người qua đường.

Buổi sáng yên tĩnh loạn thành một đoàn, tiếng thét của phụ nữ, tiếng mọi người đánh điện thoại gọi xe cứu hộ, còn có cảnh sát nghe tin chạy đến. Anh họ là bác sĩ cũng xông lên giúp đỡ.

Lúc tôi ý thức được chuyện gì vừa mới xảy ra, có một luồng khí lạnh từ lưng lúi thẳng lên đỉnh đầu tôi, toàn thân sững sờ tại chỗ. Không biết qua bao lâu, cho đến khi anh họ dùng sức lay, tôi mới tỉnh táo lại

“Em sao vậy? Hoảng rồi sao?”

Anh họ bởi vì vừa rồi giúp người bệnh làm xử lý khẩn cấp, trên người còn đọng chút mùi máu. Anh che mắt của tôi, đưa tôi rời khỏi hiện trường. Bên tai truyền đến tiếng xe cấp cứu, hi vọng người nọ có thể được cứu sống.

Ở trong nhà vẫn không thể ngủ yên ổn, luôn mơ thấy cảnh hồi sáng. Trước giờ tôi cứ nghĩ những yêu quái hại người trong tiểu thuyết chỉ là nói bừa, hôm nay tận mắt nhìn thấy quả thật quá đáng sợ.

Buổi chiều anh họ nhận điện thoại liền vội vàng đi làm. Anh đang làm bác sĩ, bình thường đều rất bận. Tôi thực sự ngủ không được, lại không có chuyện gì làm, nhớ ra hôm nay là lấy hàng của vị tiểu thư đặt được sớm kia.

Nghĩ đến người nhà của cô có thể đang chờ, nhưng hôm nay tôi không mở cửa, có thể lỡ mất. Chiều trở lại trong tiệm lấy được số tính dựa theo địa chỉ trong đơn hàng trực tiếp đưa đến.

Nhà cô cách tiệm rất gần, ngay tại khu dân cư phố bên. Khi đi ngang qua con đường có ‘tay’ kia, tôi đi vòng thật xa, không dám đi ngang qua bên đó.

Những cánh tay đó đều chỉ hoạt động trong một khu vực, sẽ không rời đi. Phía sau chỗ đó là một khu chung cư, thường xuyên có người ra ra vào vào, cho nên cũng thường có người bị vấp té.

Tôi nghe thấy người lân cận nói mấy ngày gần đây trên con đường này xảy ra không ít sự cố, không phải xe đụng xe thì là có người xuýt nữa bị xe đụng chết, còn có chuyện kỳ quái hơn, có người đạp xe bay thẳng vào cột điện. May mà không có chuyện gì, chỉ bị xây xát ngoài xa một chút. Lần đụng xe hôm nay là lần đầu tiên có người bị thương hôn mê, nhưng lái xe không hề say rượu, nghe nói là xe đột nhiên mất không chế

Đi đến địa chỉ viết trong đơn hàng, bước ra khỏi thang máy liền nghe thấy nhà ai truyền ra tiếng khóc. Có người đang hóa vàng trong chậu đồng trước cửa, bên trong truyền đến tiếng tụng kinh, có lẽ là mời người đến làm pháp sự

Bà lão hóa vàng kia tưởng tôi cũng đến bái tế, nên hướng tôi cảm ơn, sau đó lại nói: “Hệ Niếp Niếp D bằng hữu nha, nhi gia sư phó hệ độ tác pháp, ngô phương tiện nhập khứ, đằng trận lập” (phiên dịch: Là bạn của Niếp Niếp phải không, giờ pháp sư đang làm pháp sự, không tiện vào, chờ một lát nhé)

“Này... cháu không phải là bạn của cô ấy, thật ra cháu đến đưa hàng thôi”

“Mà gia ngô thu khoái đệ nha.” Bà lão nghe tôi không phải đến bái tế, rất tức giận (phiên dịch: hiện tại không nhận giao hàng)

“Cô chồng, chuyện gì đó?” Có lẽ là nghe thấy tiếng của chúng tôi, một cô gái trẻ tuổi đi ra

“Thằng giao hàng, cứ ngoan cố ép bà nhận hàng” Bà lão tức giận nói

“Cháu không phải giao hàng.” Tôi đưa đơn hàng cho cô gái, cô vừa nhìn liền biến sắc, đôi mắt khóc sưng đỏ không dám tin mà trừng tôi

Khi bị khách hàng nghi ngờ, chỉ có thể cố hết sức mỉm cười, dùng thái độ thành khẩn xúc động họ. Nhưng dưới tình huống này, ‘cười’ có vẻ không tốt lắm

Phát hiện sắc mặt của cô gái khác thường, bà lão lo lắng: “A tế, tổ mị nha?” (tiểu tiểu, sao vậy?)

Cô gái không trả lời, chỉ bảo tôi chờ đây một chút. Cô vội vàng đi vào gọi mẹ của cô, tôi nghe thấy cô nói: “Mẹ, mẹ xem đây có phải chị viết không...”

Tiếp đó tiếng khóc càng vang, cô gái đi theo một người đàn ông trung niên đi ra. Gương mặt của ông tiều tụy, trong mắt phủ kín tơ máu, tràn ngập bi thương. Ông hỏi tôi những chuyện liên quan đến đơn hàng kia.

“Đây là sổ hàng được liệt kê trong đơn hàng, mời kiểm tra” Tôi không nhiều lời, thời điểm này nói càng nhiều càng khiến đối phương khó có thể tiếp nhận

Người đàn ông trung niên nhìn hàng hóa được đóng gói kỹ, khi phát hiện trong đó có được sấm phù và phước màu, mắt trào lệ.

“Cảm ơn cậu!” Ông đột nhiên dùng sức siết chặt tay tôi, vẻ mặt tương đối kích động. Tôi bị ông làm hoảng sợ, muốn tránh ra, lại cảm thấy có giọt nước bỗng rơi trên mu bàn tay

Ông ta là cha của vị tiểu thư kia sao? Người đầu bạc tiễn người đầu xanh quả thực thê lương. Tôi thật sự không nhẫn tâm tránh khỏi ông, chỉ có thể thấp giọng an ủi: “Xin nén bi thương”

Đối phương vốn định chiêu đãi tôi, nhưng nhà người ta đang lo liệu tang sự, người ngoài như tôi thực sự không tiện quấy rầy. Sau khi yển chuyển từ chối, đối phương cũng không ép, ngoài thanh toán khoản tiền hàng còn cho một cái bao đỏ lớn.

Sau khi tôi đi khỏi tòa nhà, thì nghe thấy sau lưng có người gọi. Quay đầu thì thấy cô gái tên ‘A tế’ vừa rồi vội vã chạy đến

“Anh quen chị của tôi?”

Tôi lắc đầu, “Không quen, tôi chỉ đưa hàng theo đơn thôi”

Thì ra chị của cô hai tháng trước bị tai nạn xe cộ gãy chân, lại xét nghiệm ra có bệnh máu trắng, bị bệnh tật tra tấn hơn hai tháng vẫn qua đời

“Chị của tôi rất quen thuộc với văn hóa bên Đài Loan. Trong thời gian bệnh luôn nói muốn làm được sấm. Nhưng bên này không có phong tục đó, tìm không được sư phụ làm giúp. Dù sao chẳng nữa, đều phải cảm ơn anh”

Nhìn gương mặt cảm kích của thiếu nữ, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác tự hào. Thật ra có thể nhìn thấy mấy thứ kia cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, ít nhất sẽ không tưởng đây là trò đùa dai mà không chú tâm đến

Buổi tối tôi làm một giấc mộng. Mơ thấy cô gái gãy chân kia bước đến nói lời cảm tạ. Chân của cô đã hoàn toàn lành lặn, gương mặt cũng không còn tiêu tụy và đau đớn như trước, toát lên cảm giác an lành

“Ân đức của đại nhân, tiểu nữ kiếp sau báo đáp”

Cô gái kia hành lễ, lại nói: “Khẩn cầu đại nhân giúp thêm một việc” Tôi gật gật đầu chờ cô nói tiếp

“Tin tưởng đại nhân đã nhìn thấy những chuyện xảy ra trên đoạn đường gần nhà tôi. Khẩn cầu đại nhân giúp bọn họ, để bọn họ sớm ngày thoát ly biển khổ, không cần đã sai càng thêm sai”

Đang lúc tôi muốn hỏi rõ ràng, lại bị anh họ đánh thức

“Đồ Tử Lãm, người biết mình phạm tội gì không?” Tôi nhảy chồm lên, siết cổ anh họ. Vẻ mặt anh ngờ vực, “Em ngủ đến hồ đồ rồi hả?”

“Hừ hừ, mỗi lần người ta đang nói chuyện hăng say với người đẹp, người lại luôn cắt ngang. Quấy rầy chuyện tốt của người ta, nói! Người đáng bị tội gì?”

“Hừ hừ, người đẹp?” Anh họ híp mắt, lộ ra vẻ mặt cực kỳ nguy hiểm, cả người dè ngả tôi lên giường, “Nói đi, thằng nhóc háo sắc em đang làm cái gì với người đẹp trong mơ?”

“Oa

anh họ tha mạng! Tiểu nhân không dám nữa ... Không cần... Nhột quá...”

Tôi sợ nhất chính là bị cù lét, anh họ anh phạm quy rồi! T__T

8. Chương 8: Biến Mất 1

Ngô Tà nói với Tiểu ca: nếu em biến mất, anh sẽ biết. Nhưng tôi không phải là Tiểu ca, cũng không quen Ngô Tà. Nếu tôi biến mất trong biển người mênh mông này, liệu có ai biết?

Mùa hè phương nam nhiều mưa rào kèm sấm chớp, lúc ra cửa rõ ràng trời còn xanh thẫm, nháy mắt liền cuồng phong gào thét. Tôi cầm bình giữ nhiệt đứng trước cửa tiệm, vì quên mang dù mà tự nhận xui xẻo.

Trời đã hoàn toàn tối đen, đèn đuốc nhà nhà bởi màn mưa mà trở nên mờ mịt mông lung. Cái bụng kêu réo kháng nghị, tình huống này vừa không thể hoàn thành nhiệm vụ mà mợ giao, đưa canh cho anh họ, cũng không thể về nhà ăn cơm, mà chỉ có thể đứng đây chờ

Đèn nê-ông trên cửa tiệm sáng rực, không ngừng có người ra ra vào vào, trong đó phần đông là các cô gái xinh đẹp ăn mặc khiêu gợi. Có vài cô thậm chí còn đến gần mời tôi vào chơi. Nhưng bởi vì rất gần với bệnh viện anh họ đang công tác, nên trên người tôi căn bản không mang theo tiền. Nếu không đã sớm đến tạp hóa đối diện mua dù

Lúc tính đi trở về, thì một cô gái mặc đầm liền ngắn cõn không tay màu hồng đi đến. Váy ngắn là kiểu sườn sấm, mặt vải thêu bướm bướm, rất có hương vị Trung quốc cổ điển. Phát hiện tôi đang nhìn cô, cô gái mỉm cười với tôi, quyến rũ xinh đẹp

“Em trai, muốn vào chơi không?”

“Không... không phải, tôi đang tránh mưa thôi” Lời kịch này tôi đã từng nghe qua trước đây, có rất nhiều cô gái đều nói như vậy

“Cũng đúng...” Cô gái lấy một cây dù gấp từ trong túi rồi đưa qua, tôi chú ý thấy trên cánh tay trắng nõn như ngó sen đó có một hình xăm bướm bướm, dưới ánh đèn rực rỡ của đèn nê-ông vô cùng yêu kiều

“Vội nhanh về nhà đi, không nên nán lại chỗ này.”

Mùi nước hoa trên người cô gái phả vào mặt, làm tôi cảm thấy có hơi lạnh lạnh. Khó nhất là từ chối ơn huệ của người đẹp, nói không chừng đây là cuộc gặp gỡ tình cờ đầy lãng mạn a

Tôi nhận dù, hỏi: “Vậy tôi làm sao trả cho cô đây?”

Lúc này một chiếc xe ngừng trước cửa, cô gái nhìn thoáng qua xe, rồi từ trong túi lấy ra danh thiếp nhét vào tay tôi, “Trong này có số điện thoại của tôi”

Cô nháy mắt với tôi, cười khê bước đến cạnh xe, mở cửa lên xe

Khi đèn hậu của xe về lên một đường cong ánh sáng trong bóng đêm rồi đi xa, tôi còn cảm thấy trong hơi thở vẫn tràn ngập mùi hương trên người cô gái

Đây vốn chỉ là một nét bút trong cuộc sống. Tôi cũng biết ảo tưởng trong lòng không có khả năng thực hiện, trả dù cho cô gái tốt bụng kia xong, thì sự tình liền kết thúc

Thế nhưng hôm sau khi tôi gọi điện thoại cho cô thì di động lại tắt máy. Thầm nghĩ có thể di động của cô hết pin hoặc có chuyện không tiện bắt máy. Ngày thứ ba, ngày thứ tư đều tương tự như vậy

Trên danh thiếp, ngoài tên và số di động của cô còn viết “Dạ sắc lưu liên” (quyến luyến sắc đêm). Cửa tiệm mà ngày đó tôi gặp được cô dường như có tên này

Cửa tiệm này buổi tối mới kinh doanh, tôi cầm danh thiếp tới đó tìm người. Nhưng bất kể những cô gái xinh đẹp kia hay quản lý đều nói không có người này. Tôi đeo bám rất lâu, gã quản lý nọ còn cho hai tên bảo an cao to đuổi tôi ra ngoài

Tôi rõ ràng tận mắt nhìn thấy cô đi ra ngoài mà. Chẳng lẽ ngày đó là tôi nhìn thấy ma. Tay siết chặt cái dù kia, ngờ vực và lo lắng trong lòng mãi không thể gạt bỏ

Hôm nay lúc đi qua đoạn đường có ‘tay’ kia, nghe nói lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Tôi vốn định đi đường vòng, nhưng nhớ lại lời cô gái đến xin được sám lúc trước, vẫn kiên trì đi nhìn xem

Số lượng của tay hình như tăng thêm, trên cánh tay đã dấy lên khí đen. Dự cảm không tốt dâng lên trong lòng, tình huống này không thể tiếp tục kéo dài nữa.

Về trong tiệm cầm mấy thứ tiền giấy và hoa sen, còn mua ngũ quả, ở góc đường đó bái tế. Cho dù là thứ kỳ quái gì, hy chúng cũng thích những thứ này

Những cái tay đó khua quanh khói trắng như tua bạch tuộc, khói khuếch tán thành hình xoắn ốc, hoa sen gì gì cũng lấy đi. Nhưng ‘tay’ vẫn tiếp tục trò đùa dai của chúng. Thật không rõ chúng muốn làm gì, cũng không giống như muốn bắt người thế chân

Tôi đành chịu, bọn chúng rốt cục muốn gì chắc phải nhờ lão Trương đến xem thử

Cảm thấy có ánh nhìn rơi trên người, không khỏi ngẩng đầu nhìn xung quanh. Không xa đó có hai người gã mặc quân trang, gã đang nhìn là người cao lớn hơn.

Khoảng cách hơi xa, nhìn không rõ diện mạo của hắn. Chính là tầm mắt sắc bén đó như đang nhìn con mồi, khiến người tôi cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Nhưng làm tôi cảm thấy kinh ngạc là gã trẻ tuổi đeo kính còn lại. Phía sau hắn có hai tiểu quỷ đi theo

Tôi làm bộ không nhìn thấy bọn họ, tiếp tục thấp nhang. Hai tiểu quỷ bộ dáng trẻ con kia rất tinh nghịch, cứ nhao nhao ầm ỹ, rất vui sướng chạy thẳng về phía tôi. Không ngừng xoay quanh tôi, lại cúi người làm mặt quỷ. Tôi làm như không thấy, chúng nó lại bắt đầu hít sâu khói nhang

[ăn ngon, siêu ăn ngon a.]

[thư thư, ta muốn ăn cái này. Mua cho ta, mua cho ta đi.]

Mấy tiểu quỷ này chạy về lôi kéo người trẻ tuổi đeo kính. Hắn bắt đắc dĩ, đành phải đánh tiếng với đồng nghiệp, rồi đến nói với tôi: “Cậu bạn, cậu mua nhang ở đâu đấy?”

Tôi thầm nghĩ đây là cơ hội tốt để đẩy mạnh tiêu thụ. Chính là biểu hiện bên ngoài vẫn duy trì vẻ đề phòng, “Chú hỏi cái đây để làm gì? Chú cũng muốn thấp nhang?”

Quân nhân bình thường đều không tin thứ này. Khi tôi phát hiện người này nuôi tiểu quỷ, tam quan lần thứ hai bị đả kích. Chẳng qua ngấm lại cũng thấy đúng, con người hiện tại thích nuôi vài loại thú cưng quái dị, tỷ như con gián, Totoro vân vân. Cho dù là quân nhân có sở thích này cũng không kỳ quái (địa phủ nhắc nhở ngài: thỉnh chờ đem tiểu quỷ làm thú cưng)

“Mua cho người trong nhà” Nghe hắn nói như vậy, tiểu quỷ phía sau đều giơ tay hoan hô

“Kỳ thật nhang đây là của tiệm nhà tôi. Anh có thể đến mua trong giờ kinh doanh.” Đang lúc tôi chuẩn bị đưa một tấm danh thiếp tự chế cho hắn, một giọng nam mạnh mẽ xen vào

“Anh nha, quá chiều chúng nó rồi”

Gã quân nhân cao to vữa này chậm rãi đi tới. Người này không chỉ dáng cao, hơn nữa còn rất khôi ngô, quân trang phẳng phiu không thể giấu được thân thể cường tráng của hắn. Thắt lưng da quanh eo, giày lính đen bóng, uy phong lẫm lẫm, trên người tràn ngập khí chất nghiêm nghị. Rất khó tưởng tượng một kẻ chưa từng vào chiến trường sẽ có khí thế mãnh liệt như thế trên người

Hai tiểu quỷ kia rất sợ hắn, lập tức lui đến thật xa

Trước kia tôi có nghe quỷ sợ những quân nhân và cảnh sát có ý chí kiên định, trên người có mang sát khí. Hiện tại xem ra quả nhiên không giả. Ngay cả những cái ‘quái tay’ kia cũng không dám tới gần

Nhưng thật kỳ quái, vì sao quân nhân lại mặc quân trang đi lung tung? Chẳng lẽ bọn họ đang làm nhiệm vụ? Tôi cố ý liếc một chút đai lưng của bọn họ, cũng không treo súng gì gì.

Đáng ra thanh niên đeo kính đang chuẩn bị nhận tấm card trên tay tôi, nhưng người nọ đã dùng tốc độ không nhìn rõ cướp đi

“Hữu duyên đường. Là tiệm nhang đèn sao?” Người nọ đeo kính đen, nhưng vẫn có thể cảm nhận được hắn đang rất hứng thú đánh giá tôi

Bị hắn nhìn chằm chằm làm tôi cảm thấy mình giống như con thú nhỏ bị thợ săn theo dõi, không rét mà run. Người đàn ông này tương đối nguy hiểm, phải tránh xa hắn. Chính là tôi lại không thể nói rõ hắn nguy hiểm chỗ nào

“Đúng vậy. Chú quân nhân, nếu các chú có nhu cầu, hoan nghênh đến xem”

Tôi đốt xong đồ, vỗ vỗ hai tay chuẩn bị chạy lấy người. Hai người này có điểm kỳ quái, tôi vẫn là không nên dây vào bọn họ. Thậm chí còn hơi hối hận vì sao lại đưa danh thiếp cho bọn họ

“Chờ một chút.”

Cổ tay bị người ta dùng sức kiềm chế dùng sức giữ chặt, tôi nhất thời mất thăng bằng ngã về phía sau, đụng vào lồng ngực rắn chắc phía sau. Cảm giác hơi thở của người nọ kề vào cổ tôi ngửi một chút

Dường như nghe thấy đối phương nhỏ giọng lẩm bẩm một câu ‘thơm quá’. Trong lòng tôi cả kinh, toàn thân phát lạnh, thỉnh thoảng dùng sức đẩy người nọ ra, bỏ chạy một mạch không dám quay đầu

X, hôm nay thế nhưng gặp phải biến thái! Trở lại trong tiệm mới nhớ ra, trên danh thiếp đưa cho bọn hắn có địa chỉ nơi này, nếu tên biến thái kia tìm đến...

Rùng mình một cái, không dám nghĩ tiếp nữa

—

Buổi tối đẹp tiệm về nhà, trong ngõ không có đèn đường, chỉ dựa vào ánh đèn xuyên qua cửa sổ của các hộ gia đình hai bên để nhìn đường. Tôi tính bước nhanh hơn, nhưng bị thứ gì đó bắt lấy cổ chân

Trong bóng đêm, một cái tay trắng nõn thò ra từ mặt đá nhám, móng tay đỏ tươi trong bóng đêm vừa quỷ dị lại yêu kiều. Cánh tay phụ nữ này từ từ bò lên đùi tôi

Tuy là đã thấy rất nhiều ma, tôi cũng còn không quá sợ hãi. Nhưng khi nhìn thấy ‘thứ’ trước mắt, tôi vẫn sởn gai ốc.

Trên mặt đường đá nhám bò ra mấy đoạn tay gãy, còn có cẳng chân, tứ chi gì gì rơi rụng khắp nơi. Một cái đầu phụ nữ lăn qua lăn lại trên mặt đất, há miệng muốn nói chuyện nhưng lại phun ra lượng lớn máu tươi

Tôi bắt đầu nghĩ mình gặp ảo giác. Đang lúc muốn lao ra khỏi con hẻm, thì trên đỉnh đầu truyền đến tiếng khóc, phía trên nhỏ nước xuống mặt tôi. Tôi dùng tay chùi một cái, phát hiện đây tay máu tươi

“Oa

” tôi hét to rồi chạy như điên, dưới chân bị cái tay kia quấy lầy, cả người ngã dập mặt.

“Cầu xin các cô đừng bám lấy tôi! Nam mô A di đà phật, đại từ đại bi Quan Thế Âm, Tề Thiên đại thánh tôn Ngô Không, siêu nhân siêu nhân điện quang...”

Tôi đem các danh hào đánh quái bắt yêu lợi hại trong lòng toàn bộ tưng ra. Nhưng tiếng khóc kia lại càng lúc càng thê lương. Huyết lệ rơi xuống càng lúc càng nhiều

“Giúp giúp chúng tôi... Cứu cứu chúng tôi...”

Giọng nói đó rất đáng thương, khiến người ta không khỏi mềm lòng. Trẻ con than đói, phụ nữ khóc lóc là âm thanh khiến người ta không nhẫn tâm nghe nhất trên đời. Theo tiếng động ngẩng đầu lên, vừa lúc đối diện với một gương mặt chảy huyết lệ, vô cùng bi thương tuyệt vọng

Một phụ nữ, nửa người trên nằm ghé trên hoa sen trôi nổi giữa không trung. Đầu hợp với một bên bả vai, chỉ một cánh tay bám vào một bên hoa sen. Cổ tay trắng nõn này với cái tay thò ra từ mặt đường giống nhau, đều là ngón tay tô màu đỏ tươi, đều là ngón tay thon dài xinh đẹp. Trên cánh tay có một hình xăm bướm bướm xinh đẹp

“Cô... cô sao lại như vậy?” Gương mặt của người phụ nữ vì đau đớn mà dữ tợn đến mất đi dáng vẻ ban đầu, nhưng hình xăm bướm bướm kia, tôi vừa nhìn đã nhận ra

Gương mặt của người phụ nữ đột nhiên từ bi thương chuyển sang phần nộ, trong ánh mắt màu máu tràn ngập oán hận, “Là bọn chúng... là bọn chúng giết chúng tôi... phải báo thù... phát bắt bọn chúng trả giá...”

“... Tìm được chúng tôi... Phát hiện chúng tôi...” Người phụ nữ kia giữ chặt cổ tay tôi, “Nhất định!”

“Oa ——” tôi bật người dậy, phát hiện mình đang ngồi trên giường, vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng. Dùng tay lau đi mồ hôi lạnh, chợt phát hiện trên cổ tay có năm dấu tay màu đen.

9. Chương 9: Biến Mất 2

Ngày hôm sau, tôi vẫn cảm thấy bồn chồn, nên quyết định không đi mở cửa tiệm. Thì ra dưới mặt đường kia là thứ như vậy, tôi giải quyết không được, đành báo án

Nhưng đến trước cục cảnh sát tôi lại do dự. Tôi nên nói thế nào đây, có ma nhờ tôi đến giải oan? Có phải đang quay ‘Bao thanh thiên’ đâu. Hơn nữa tôi còn chưa rõ chỗ nào dưới mặt đường có ‘đồ’

Bọn họ chỉ muốn có người phát hiện ra vụ án này mà thôi, chứ không phải thật sự muốn làm ác hại người. Nhưng nếu không giải quyết sớm, oán khí của những phụ nữ đó sẽ càng lúc càng lớn, sẽ càng có nhiều kẻ hy sinh hơn.

Chẳng qua, cái cục cảnh sát này cũng quá ‘bẩn’ đi...

Tôi vẫn luôn tin rằng không có con ma nào dám diễu võ giương oai trên đầu cảnh sát. Thế nhưng ngoài cửa lớn của cục cảnh sát này lại có một đồng ma. Không ít là tới giải oan. Nhưng cũng có khá nhiều du hồn, đang lượn tới lượn lui tìm ăn. Còn có thể nghe thấy bọn chúng thảo luận chuyện xàm của cảnh sát

Nào là gã người mới dợt này quá ngu, nào là lão cục trưởng lại bị bà xã phạt quỳ bàn chà, cảnh sát gì đó bị con nữ quỷ kia ám linh tinh. Cũng không ít kẻ đang kêu gào đói nha đói nha, ngày hôm qua không ai đến thấp nhang, nhất định phải dạy dỗ bọn họ một trận. Tôi đây mới phát hiện dưới gốc đại thụ cạnh cảnh cục thể nhưng có một cái miếu nhỏ. Thật là một sự kết hợp kỳ quái

Tôi bước vào cửa lớn, tiểu thư tiếp dân thân mật hỏi tôi có phải muốn báo án không

“Đúng vậy” Tôi ngồi xuống, nữ cảnh kia bắt đầu ghi chép. Sau khi hỏi xong những thông tin cơ bản, liền bắt đầu tiến vào chuyện chính

“Thưa ngài, xin hỏi án muốn báo là...”

“Án giết người.”

Nữ cảnh hơi giật mình, “Xin hỏi là tự thú à?”

“Không phải” Tôi cuống quýt lắc đầu, “Là báo án. Báo án nha!”

“Mời ngài tường thật tỉ mỉ chi tiết vụ án” Về mặt của cô ta trở nên rất thận trọng, thậm chí còn bấm ghi âm

“Có mấy cô gái bị giết, tình huống chi tiết tôi không rõ lắm”

“Di thể đang ở đâu?”

“Chắc là đang ở dưới mặt đường”

“Vị trí cụ thể? Đã đào lên rồi sao?”

“Vị trí cụ thể thì tôi không biết. Bởi vì chưa đào lên”

“Bị hại như thế nào? Thân phận người bị hại?”

“Không biết.”

“Thời gian bị hại là?”

“Không biết.”

“Đối tượng tình nghi là hung thủ...”

“Không biết.”

Hỏi ba lần tôi đều không biết, nhưng nữ cảnh vẫn rất bình tĩnh như trước. “Thưa ngài, anh có biết hình phạt cao nhất khi báo án giả là gì không?”

“Không biết.”

Trên đầu cô gái rõ ràng xuất hiện một chữ thập (), nụ cười cũng trở nên méo mó. Rõ ràng là cánh hoa xinh đẹp như vậy nha.

“Đừng nóng giận, phần của cô sắp rút rồi kìa”

Tôi dường như nhìn thấy ngọn lửa bùng lên sau lưng đối phương. Nhưng mặt cô vẫn duy trì nụ cười méo mó kia. “Thưa ngài, mời ngài để lại số điện thoại, sau này chúng tôi sẽ liên hệ với anh”

Tôi biết là sẽ thế mà, trong tay không có chứng cứ, người ta mới không thèm để ý đến tôi. Xem ra đành phải nhờ vả lão Trương thôi. Hy vọng phí của hấn sẽ không quá đắt.

Nhưng đúng lúc này, có một lão già nổi giận ùng ùng nhào tới, “Hôm qua thằng ngu nào trực ban?”

“Chào Trần lão cục trưởng” Cô tiếp dân, các cảnh sát đều đứng lên chào ông lão

“Rốt cục là thằng khốn nào. Thằng thẳng sẽ được khoan hồng, kháng cự là trị thẳng tay!”

Các nữ cảnh vội mời ông lão ngồi xuống, lại rót trà còn mở quạt. Đãi ngộ giữa tôi và lão thật là như trên trời dưới vực nha. Trong chốc lát gã cảnh sát nổi danh kia đi ra, chế phục nhếch nhác, chắc mới bị người ta kéo từ ký túc xá lên. Hoảng sợ chào ông lão, “Báo cáo, tối qua là tôi trực ban”

“Tối qua cậu đã làm gì?”

“Không làm gì nha?” Dưới tầm mắt nghiêm khắc như đao của ông lão, người nọ mờ mịt

“Không làm gì mà mặt ta sẽ như vậy?” Ông lão nghiêng đầu, chỉ vào mặt mình. Trên mặt rõ ràng có một dấu tay năm ngón

“Những ‘anh em’ ngoài cửa kia sáng nay nổi giận ùng ùng quất ta một tát ở trong mơ”

Tôi suýt nữa phun hết nước trong miệng ra. Nhưng những người khác dường như tập mãi thành thói quen, đều dùng ánh mắt chất vấn gã cảnh sát kia. Người này về mặt vô tội, bối rối không biết làm sao

“Cái kia...”

Vài ánh mắt sắc bén như dao cạo lập tức quét đến trên người tôi. Sát khí của cảnh sát quả nhiên rất ghê gớm, tôi thẳm hối hận mình có gì lại mở miệng nha. Nhưng lỡ bắt chuyện rồi thì phải nói tiếp thôi

“Hắn không thấp nhang cho bọn chúng”

“Đúng rồi, hôm qua quên” Gã cảnh sát trẻ tuổi vỗ đầu. Kết quả bị ông lão tức giận gắt lên, “Còn không mau đi!”

“Dạ” Cảnh sát cúi chào một cái liền lập tức chạy ra ngoài. Ông lão kia nhìn về phía tôi, đang muốn nói gì đó, thì ngoài cửa đột nhiên truyền đến một chuỗi leng keng trong trẻo

“Trần lão, ngọn gió nào thổi ông tới vậy?” Hai gã đàn ông mặc thường phục đi đến, người nói chuyện là gã đi phía trước

“Thói quen. Không đến đây một chút thì lại cảm thấy khó chịu” Ông lão nhìn thấy người nọ thì dường như rất vui vẻ, “Chúc mừng anh gần đây liên tục phá hai vụ án. Quả nhiên là hổ phụ vô khuyển tử”

Người nọ cùng ông lão khách sáo hai câu, tầm mắt lại rơi xuống phía tôi. Bộ dáng người này rất đẹp trai, mày rậm mắt sáng, anh khí bức người, chính khí凛冽. Có chút cảm giác đại hiệp cổ đại

Chẳng qua ánh mắt của hắn thật nghiêm khắc, bộ dáng rắn mặt không thích đùa, khiến người ta cảm thấy khó thân cận. Nói thế nào nhỉ, các nữ sinh hiện đại hẳn sẽ gọi hắn ‘Khốc ca’

Tôi phát hiện trên người hắn có một luồng sáng vàng, tuy rằng trên người anh họ cũng có chút ánh sáng trắng nhu hòa, nhưng không chói mắt như của hắn. Các hồn ma dường như cũng không thích tới gần gã có ánh sáng trên người

“Hắn là...”

Dưới ánh nhìn chăm chú của người này, mọi người lập tức dời lực chú ý sang người tôi. Bị năm gã cảnh sát cùng lão cục trưởng trừng, ‘Áp lê’ thật sự làm tôi ăn không vô.

“Tôi tới báo án” Tôi khoát tay, tỏ vẻ mình là một lương dân

“Đúng rồi, anh bạn trẻ. Lúc này cảm ơn cậu nha.” Ông lão dùng ánh mắt thưởng thức nhìn tôi, “Cậu là con nhà ai?”

Vấn đề cổ quái của ông lão làm tôi sửng sốt một chút, nhưng cảnh sát hỏi thì phải thành thật trả lời, “Tôi họ Đỗ”

“A... Chưa từng nghe qua.”

“...” Vậy ông hỏi để làm chi?

“Cậu báo án gì?” Gã đàn ông có ánh sáng trên người kia bước tới hỏi

“Án giết người” Không đợi tôi trả lời, nữ cảnh kia đã cướp lời. Còn nhìn tôi bằng vẻ mặt ‘chị muốn xem kịch vui’

Gã lập tức nhíu mày, “Phát hiện thi thể ở nơi nào?”

Tôi đang tính nói ‘Không biết’, thì lại nhớ đến chuyện vừa rồi, chắc hẳn gã này sẽ coi tôi như thằng báo án giả mà bắt lại. Tôi cũng không muốn nhìn thấy anh họ đen mặt

“Chôn dưới nền đất đường XX. Vị trí cụ thể tôi không thể nói, nhưng tôi có thể dẫn đường” Hiện tại chỉ có thể đánh cuộc một phen

Trong mắt gã mang theo hoài nghi, nhưng ông lão lại nói: “A chính, anh đi với cậu ta một chuyến đi. Thằng bé này có thể đã ‘nhìn’ thấy cái gì đó”

Lúc ngồi trên xe, gã đàn ông tên A Chính rất nghiêm khắc nói với tôi: “Cậu tốt nhất thành thật một chút, hừ, tôi không tin cái gì quỷ thần đâu”

Cái gì vậy, làm như tôi chính là hung thủ á. Thật quá đáng! Về sau không bao giờ nhận ủy thác kiểu này nữa >_

“Anh bạn trẻ, đừng sợ. Kỳ thật đội trưởng của chúng tôi không phải đang nghi ngờ cậu đâu. Anh ta chỉ hơi rần miệng tí thôi” Ông chú ngồi bên cạnh gọi là chú Lâm. Chú là đội viên hình cảnh, mà Chu Chính là đội trưởng của chú ta.

Chú Lâm chỉ cần mở máy hát ra liền không đóng lại được, “Thật ra cục của chúng tôi trước kia là bãi tha ma, cho nên ‘anh em tốt’ rất nhiều, xảy ra không ít việc lạ. Trần lão đặc biệt tin tưởng mấy thứ kia. Tuy rằng ông đã về hưu, nhưng khi rảnh rỗi vẫn sẽ đột nhiên chạy đến nói ai ai ai bất kính với ‘anh em tốt’ hại ông bị thưởng phạt tai hoặc quấy rầy linh tinh...”

“Cậu vừa rồi làm cái gì, khiến vị lão cục trưởng kia kính trọng vài phần...”

Ông kính trọng vài phần sao? Thật nhận không ra nha. Chú Lâm còn nói một ít sự kiện kỳ lạ khác trong cục, sau bị Chu Chính trừng mắt, đành phải im tiếng

Đến đường XX, tôi chỉ mấy chỗ có ‘tay’ vờn ra. Chú Lâm khó khăn, “Anh bạn trẻ, cậu chắc không?”

Tôi gật đầu, chú càng nghi ngờ, “Không đúng nha. Con đường này không phải mới xây, sao lại có chôn xác?” Lại quay đầu hỏi Chu Chính: “Đội trưởng, muốn đập ra kiểm tra phía dưới không?”

Chu Chính nhú mày nhìn mặt đất, tôi sợ hấn nói tôi báo án giả, tìm đập rất nhanh. Không biết vì nguyên nhân nào, những cái ‘tay’ đó không dám tới gần hấn, mà trốn rất xa

Hấn đột nhiên ngẩng đầu lên chạm phải tầm mắt của tôi. Tim của tôi thiếu chút nữa nhảy lên tận cổ, phải nén lắm mới không kêu lên. Bởi vì ánh mắt kia thật sự sắc bén như dao, so với lúc anh họ tức giận còn đáng sợ hơn gấp trăm lần >__

“Cổng thoát nước.”

“A?”

Chu Chính đột nhiên phun ra ba chữ, làm tôi và chú Lâm đều sửng sốt một lát. Chu Chính nói rằng: “Đi tìm người mở nắp cống bên này đi”

10. Chương 10: Biến Mất 3

Lúc công nhân mở nắp cống trên con đường phía trước tòa cao ốc, một mùi thối mãnh liệt lập tức tràn ra. Tôi trúng chiêu, vội vàng chạy đến ven đường nôn mửa. Không ít người đi đường cũng trúng chiêu, thậm chí cả chú Lâm cũng đau khổ bịt mũi. Còn Tên Chu Chính vẫn một bộ lạnh băng, chẳng lẽ hấn nghẹt mũi? Thật may mắn nha

Trong ống cống lộ rõ rất nhiều tảng thịt thối rữa, người nhìn thấy đều tiếp tục nôn ra. Tôi vốn không định nhìn nữa, nhưng lại phát hiện cô gái chỉ có một bên bả vai kia bò lên từ dưới cống.

Rất đông người từ trong cao ốc đi ra xem, mọi người bàn tán sôi nổi. Cô gái kia lướt rất nhanh trên mặt đất, xuyên qua đám người, hình ảnh quỷ dị cực kỳ. Cô tiến vào trong cao ốc, tôi vội vàng đuổi theo, phát hiện cô đã vào thang máy

Cô ta rốt cục muốn đi đâu?

Trở ra ngoài cao ốc, cảnh sát đã căng băng vàng khắp nơi. Rất đông người vây xem, thậm chí cả phóng viên cũng đã đến.

Chuyện kể tiếp nên giao cho nhà chức trách đi, đang chuẩn bị chạy lấy người, thì nghe thấy một tiếng hét thảm. Tiếp đó phía sau truyền đến tiếng động rất lớn, như là vật thể rơi từ trên cao xuống đất. Tôi xoay người, vừa vặn nhìn thấy cảnh một người đàn ông nằm sóng soài trên đất với tư thế cực kỳ vặn vẹo. Đôi mắt hấn trợn to như thể sắp rơi cả ra ngoài, vẻ mặt cực kỳ sợ hãi. Cho dù người đã tắt thở, nữ quỷ kia vẫn cắn chặt cổ họng của hấn

Oa

tên này chính là hung thủ?

Bởi biển cổ đột ngột này, đám đông hoàn toàn sôi sục. Phóng viên không ngừng chụp trái chụp phải. Cảnh sát nhanh chóng đuổi những người lấn qua dải băng vàng đi

Chu Chính không biết đã đi đâu, tôi thấy chú Lâm đang đứng cạnh xe cảnh sát gọi điện thoại, liền tới gần.

“Chú Lâm, phái người lục soát nhà người kia đi”

Chú Lâm đóng di động, ngờ vực nhìn tôi, “Tại sao? Chẳng lẽ cậu hoài nghi người này không tự sát?”

“Không phải. Tôi hoài nghi hẳn là hung thủ”

“Sợ tội tự sát sao?” Chú Lâm vuốt vuốt cằm, “Quả thật có khả năng này...” Chú vẫy tay gọi hai cảnh sát cùng đi lên lầu

Tôi cảm thấy dưới chân hình như có cái gì, liền cúi đầu nhìn, thế nhưng là đầu của một phụ nữ, tôi sợ tới mức nhảy dựng lên. Miệng của người phụ nữ này mấp máy, tựa hồ muốn nói gì đó. Nhưng cổ họng của cô đã bị cắt đứt, thanh âm gì cũng phát không ra

còn một kẻ...

Dựa theo hình dạng môi của cô nói thử, trong lòng tôi phát lạnh.

“Cậu đang làm gì đấy?”

Thình lình có người nói ngay sau lưng tôi, làm tôi giật cả mình. Quay đầu thì phát hiện là Chu Chính, vội kéo hẳn nói: “Còn có một kẻ”

“Cái gì?”

“Còn một hung thủ nữa.”

—

Ngày đó, bọn họ không cho tôi về nhà, tôi đành phải ngồi cả buổi chiều ở cục cảnh sát. Các cảnh sát đi ngang qua đều dùng ánh mắt khác thường nhìn tôi, làm tôi thấy mình y như thằng đồng lõa, lần sau tình nguyện bị mấy hồn ma đó bóp cổ cũng không nhận ủy thác

Nghe nói toàn bộ thi thể đều đã được thu thập lên từ dưới cống, có sáu bị hại. Tìm thấy đồ trên người những phụ nữ đó trong nhà gã đàn ông nhảy lầu tự sát kia.

Sáu người đều là tiểu thư câu lạc bộ đêm. Bởi vì đây là công việc không thể công khai, nên dù người phụ trách câu lạc bộ đêm biết có người đột ngột biến mất cũng không dám báo án, lại càng không muốn bởi vậy mà chọc cảnh sát tới điều tra. Cho nên khi tôi đến tìm cô gái có hình xăm trên cánh tay, giám đốc mới không chịu thừa nhận có người như thế

Hơn nữa, cả sáu người đều là dân ngoại tỉnh, không có người thân trong thành phố, mất tích cũng sẽ không có người phát hiện.

Hai gã hung thủ kia chính là nhìn trúng điểm này mới có thể lừa các cô ấy vào trong nhà cướp và sát hại tàn nhẫn. Người bị hại cuối cùng chính là cô gái có hình xăm con bướm trên cánh tay. Mà người bị hại đầu tiên đã chết gần ba tháng

Căn cứ vào khẩu cung của cư dân, cảnh sát rất nhanh liền triệu tập một kẻ hiềm nghi khác, bắt được chỉ là vấn đề thời gian.

“Sao cậu biết chuyện này?” Chu Chính đập tập hồ sơ lên bàn, lại bồi thêm một câu, “Tốt nhất cẩn thận với lời khai của cậu”

“Tôi biết rồi. Hiện tại cậu không bắt buộc phải nói, nhưng những gì cậu nói sẽ trở thành khẩu cung trình tòa, đúng không?”

Gã này thật đáng ghét! Mệt tôi còn giúp anh phá án. Hừ, lấy oán trả ơn, vong ân phụ nghĩa, mặt than, khối băng. Xem tôi không đem anh làm thành nước đá đưa hấu mà bào! (tiếng trời: suy nghĩ của cậu rất khủng bố)

Tôi cân nhắc lời khai hơn nửa ngày mới phun ra, “Tôi làm kinh doanh nhang đèn. Có một khách quen là thầy pháp nói cho tôi biết, mấy ngày trước một khách hàng của hắn nói bị nữ quỷ đeo bám, mời hắn về làm phép”

“Tôi hơi tò mò, nên hỏi thăm một chút. Phát hiện đó là một thẩm án đáng sợ. Tuy rằng nghề của chúng tôi không thể tiết lộ tên khách hàng, nhưng lương tâm thì vẫn phải có, cho nên mới tới báo án. Chính là chuyện cụ thể tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết những thi thể đó hắn là chôn ở khu đấy”

“Tôi nghe chú Lâm nói là cậu bảo hắn đi lục soát nhà tên hung thủ nhảy lầu tự sát kia. Cậu lại không rõ lắm chuyện cụ thể, vậy làm sao biết hắn chính là hung thủ?”

Quả nhiên là cảnh sát, thật sắc bén. Lập tức tóm được lỗ hổng trong câu chuyện của tôi

“Nơi đấy nằm cạnh đường cái, thường xuyên có người qua lại. Hung thủ ném thi thể ở đó, chứng tỏ hắn rất quen thuộc với vùng phụ cận, thậm chí biết được khi nào không có người đi ngang qua, cũng biết nơi đó không có cameras. Vậy hung thủ nhất định ở tại phụ cận, có khả năng nhất chính là tòa nhà lớn kia.”

“Tên đó đột nhiên nhảy lầu, làm gì có chuyện trùng hợp như thế. Bên này đào được khối xác bên kia lập tức nhảy lầu, không phải sợ tội tự sát thì là gì?”

“Vậy cậu làm sao biết có hai phạm nhân?”

Gã này thật khó chơi!

“Bởi vì tôi nghe nói hung thủ có một bạn chung phòng. Lúc người nọ nhảy lầu, tôi nghe bà con xung quanh nói bạn của hắn về sẽ nói thế nào linh tinh. Hơn nữa lúc hung thủ vứt xác cần phải có một người canh chừng giúp hắn”

Chu Chính trầm mặc một hồi, cầm lấy một cây bút gõ mặt bàn, “Cậu nói nghe rất có lý, miễn cưỡng có thể tiếp nhận”

Tôi vừa thở phào một hơi, đối phương đột nhiên hai tay chống bàn, cả người ghé sát lại gần tôi. Nhìn gương mặt không ngừng tới gần, tôi không khỏi lui về phía sau, “Anh... anh muốn làm gì?”

“Chính là tôi vẫn không tin, thẳng nhóc thầy pháp miệng đầy nói dối nhà cậu”

Giọng nói đè thấp của hắn tiến vào màng tai, làm tôi rung mình một cái. Nếu biết thì có gì còn cảnh cáo tôi chú ý lời khai, hại tôi suy nghĩ hơn nửa ngày. Đáng ghét!

Thấy hắn cong lên khoé môi, lộ ra nụ cười gian trá, hình như chính tôi rất vui vẻ. Tôi tức đến nghiến răng ken két, hận không thể giống nữ quỷ kia cắn cổ họng của hắn. Mặt than chỉ là ngụy trang, kỳ thật hắn thật... Ủa, theo ngôn ngữ của các CG thì phải là ‘Phúc hắc’ đi...

Giằng co nửa ngày rốt cục có thể về nhà. Lúc gần đi tôi hỏi Chu Chính: “Nếu tôi không báo án, có phải các cô ấy sẽ cứ như vậy ‘biến mất’ trong thành phố này?”

Nhà của họ đều ở nơi khác, thậm chí không có người nhà. Lại càng không có ai báo nguy cho bọn họ. Nếu tôi không phát hiện bọn họ, có lẽ các cô ấy liền cứ thế ‘biến mất’ trong thành phố lớn mà không ai hay biết

Chẳng qua, trong thành phố có nhiều người như vậy, người ‘biến mất’ đâu chỉ có các cô.

Chu Chính trầm mặc một chút, nói: “Sẽ không. Lưới trời tuy thưa, nhưng khó lọt”

Nghe nói khi tiến hành khám nghiệm tử thi, pháp y đã cố gắng chấp nối lại các phần thi thể, cảnh sát sẽ đem đi thể trả cho người nhà. Tôi nghe xong thở phào, các cô ấy cuối cùng có thể đầy đủ mà ‘rời đi’.

Đi ra cửa cục cảnh sát không xa, Chu Chính lái xe dừng trước mặt tôi, “Tôi đưa em về”

“Không cần” Hiện tại mới tám giờ, còn có xe công cộng và tàu điện ngầm. Hơn nữa tôi không muốn ở cùng một chỗ với cái tên phúc hắc này.

“Lên xe!” Không để tôi giải thích đã kéo tôi lên xe, đóng kỹ cửa lại giúp tôi đeo dây an toàn. “Con gái ở bên ngoài một mình vào buổi tối không an toàn”

“Anh nói cái gì? Có gan nói lại lần nữa xem”

Chu Chính phát hiện sắc mặt tôi không ổn, nghi hoặc mà nói: “Không đúng sao? Dạng con gái nhỏ xinh đáng yêu như em rất dễ trở thành mục tiêu. Đợt trước bọn tôi mới phát một loạt...”

Cắt ngang hẳn chính là tiếng ‘gào thét’ phần nộ của tôi, “Ai là con gái? Mở to mắt chó của người ra nhìn cho kỹ đi!”

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: câu chuyện này kỳ thật là lấy từ hai vụ án có thật ra chỉnh sửa lại. Một vụ là về một kẻ chuyên bắt gái đi đêm đến nhà mình, cướp bóc xong bằm xác vứt xuống ống thoát nước. Chết vài người cũng không có ai báo án, sau lại cống thoát nước bị nghẹt mới phát hiện. Một vụ khác là có một cô gái từ nơi khác đến rút tiền cọc thuê phòng, bị chủ phòng bằm xác giấu trên sân thượng. Báo án cũng vô ích, bởi vì không có chứng cứ nói cô đã chết, chỉ có thể xem là mất tích. Bạn thân của cô nhận định là chủ phòng giết người, canh giữ ngoài cửa mấy ngày mấy đêm, lại báo phóng viên làm lớn chuyện, khi cảnh sát đến lục soát thì chủ phòng tự sát, thế mới phá được án. Nếu cô ấy không có bạn thân tại địa phương hoặc bạn thân không kiên trì như vậy, thì đây vẫn mãi chỉ là một vụ mất tích. Hàng năm có rất nhiều người ‘biến mất’ trong thành phố, các vị bằng hữu ngoại tỉnh vào làm công mà không có người quen tại địa phương phải đặc biệt cẩn thận a!

11. Chương 11: Chỉ Trát Sư (người Làm Hàng Mã)

Quả thực không thể tin được, thật sự là tức chết tôi mà. Tên cảnh sát ngu ngốc kia vậy mà nghĩ tôi là nữ. Tôi rất cuộc giống nữ chỗ nào. Mù con mắt chó hấn đi!

Tôi vừa rửa thảm vừa quét dọn, chuẩn bị mở tiệm. Vụ án giết người phanh thây kia đã qua được ba ngày. Tên hung thủ còn lại cũng đã bắt được, báo chí còn tăng bóc cảnh sát khu này lên đến tưng trời. Nào là phá án như thần, hành động nhanh nhẹn, Sherlock Holmes thời hiện đại, bao thanh thiên... bao nhiêu từ cũng dùng tới.

Ngày hôm qua mấy... chị gái kia đến nói lời từ biệt với tôi. Họ không còn là mấy khối rời rạc nho nhỏ nữa mà đã đầy đủ hình người, trên người còn mặc quần áo mà tôi đốt cho, nhìn cũng đẹp mắt. Đang lúc tôi được gái đẹp vây quanh, trái ôm phải ấp, lại bị anh họ đập tỉnh, 555...

Đang lúc quét dọn, đột nhiên có một cái bóng xuất hiện dưới chân tôi.

“Oa~~” tôi hét to một tiếng, nhảy sang một bên rồi cầm chổi đập xuống, “Con chuột chết bầm, tao đánh chết mày!”

Con vật nhỏ kia cũng thật thông minh, không đợi tôi nhìn rõ đã lủi nhanh xuống ghế sofa. Nơi này không thể để có chuột được, sẽ gặm phá hư tiền giấy mất.

Tôi quỳ trên mặt đất dùng cán chổi luồn vào dưới ghế sofa, muốn đuổi con chuột ra. Đang lúc cúi xuống thì phát hiện dưới sofa chọt lóe lên hai viên ngọc xanh biếc.

Kích cỡ hình như hơi lớn, chắc không có con chuột nào lớn đến vậy đi. Nghĩ đến đây tôi rùng mình một cái. Thôi vẫn là tìm vị nào chuyên nghiệp tới bắt đi.

Đột nhiên nghe được một tiếng “Meow”. Chuột bây giờ cũng tài năng vậy sao? Lại có thể học tiếng mèo kêu. Trong đầu tôi hiện lên truyện cười về mèo cha nói với mèo con phải học được hơn một môn ngoại ngữ.

Tôi đem đèn pin đến chiếu xem, dưới sofa vậy mà là một con mèo nhỏ. Tôi vốn không có sức chống cự với mấy vật lông xù này nọ. Liền lập tức cầm miếng mực lại dụ dỗ nó.

“Mèo nhỏ à, đến nào, có đồ ăn ngon này. Thơm lắm nha...”

Mèo nhỏ lại không thèm để ý tới tôi, chỉ mãi liếm móng vuốt của mình. Động tác kia cực kì đáng yêu! (@^_^@)

Chẳng lẽ là không thích ăn mực? Nếu không thì lấy bánh ngọt ra dụ nó vậy. Anh họ hôm qua đem về rất nhiều điểm tâm, tôi cũng lén lút giấu lại vài thứ để đem đến cửa hàng mà ăn.

Đang lúc tôi định xoay người đứng dậy, lại phát hiện có một người đàn ông nửa ngồi xổm ở phía sau, lập tức cảm thấy sợ hãi.

“Anh là ai?” tôi cảnh giác mà nhảy dựng lên lui về phía sau, làm ra động tác phòng vệ. Đối phương nở nụ cười, “Đọa đến cật rồi, thật có lỗi.”

Đối phương mặc một bộ Đường trang tà xéo màu đen, mặc dù tóc cắt ngắn nhưng không mang lại cảm giác không hài hòa hay gì cả. Gương mặt ôn nhu, trên người tản ra phong độ tao nhã của người trí thức. Nụ cười của hắn có thể làm cho người ta cảm thấy yên tâm.

Hắn búng ngón tay một cái, mèo nhỏ dưới sofa liền ngoan ngoãn chạy đến, nhảy lên ngồi trên vai hắn.

“Tiểu Hắc ngoan, thưởng cho mi.” Người nọ lấy ra một con cá nhỏ đưa đến bên miệng mèo con, nó liền lập tức ngậm lấy.

Mèo nhỏ tự động chạy tới nhà người khác lại còn có thể được cho ăn, vị chủ nhân này cũng thật cưng chiều nó quá nhỉ. (Tiếng trời: Mèo nhỏ thật ra đã làm được chuyện rất đáng được khích lệ.)

“Xin hỏi tiên sinh, đây là mèo của ngài sao?”

Thấy tôi dùng ánh mắt “khát khao” nhìn mèo nhỏ, người nọ mỉm cười, đem mèo đặt trong tay tôi, “Đến đây, xin lỗi chế sự đại nhân nào.”

Mèo đen nhỏ ăn xong cá, nhìn tôi kêu meo meo hai tiếng, chập lại hai chân trước rồi gơ lên. Thật sự là một con mèo vừa thông minh vừa đáng yêu mà. Tôi cọ cọ mặt lên người nó, cảm nhận lớp lông màu đen vừa mềm vừa mịn, lại ẩn ẩn lớp thịt đậm dưới chân nó. Nó rất ngoan, từ đầu tới cuối chỉ trợn to đôi mắt xanh biếc nhìn tôi, có đôi khi còn bán manh mà nheo nheo đôi mắt.

Cực kì muốn nuôi một con nha. Nhưng mà anh họ hình như bị chứng dị ứng lông động vật thì phải.

Chơi đùa một hồi mới nhớ tới còn có một vị người sống đứng đó. Tôi vội vàng mời người nọ ngồi xuống, “Thực xin lỗi, tôi vừa nhìn thấy mấy vật đáng yêu là liền quên hết tất cả. Xin hỏi tôi có thể giúp gì cho anh?”

“Không sao, là tôi đột nhiên đến, thất lễ rồi.” Người nọ cũng không ngồi xuống mà hành lễ với tôi, “Tại hạ chỉ trát sự Ngụy Quân Tử.”

Cái tên này... Không biết cha mẹ hắn nghĩ như thế nào nữa. Nhưng mà cũng tốt hơn tên tôi rất nhiều. Mỗi lần tôi nói ra tên của mình chắc chắn sẽ nhận được một trận cười nhạo. May mắn là anh em họ trong nhà so với tôi càng xui xẻo hơn.

Chỉ trát sự nha, xem ra phải tạo mối quan hệ tốt với hắn. Nói không chừng về sau mấy thứ hàng mã cũng cần nhờ cậy hắn.

“Khách khí khách khí, Ngụy tiên sinh xin mời ngồi.” Tôi vội đi pha trà cho hắn, lại chuẩn bị cho mèo con một đĩa mực nhỏ. Lần này mèo nhỏ rất vui vẻ mà ăn. Xem ra nó vẫn rất thích ăn mực mà.

“Xin hỏi tiên sinh lần này tới là vì...” Vô sự không đăng tam bảo điện (không có việc thì không đến tìm), người này đến đây chắc chắn là có việc muốn nhờ.

“Tôi nghe nói chế sự đại nhân mấy ngày trước từng chế tác giấy cho địa phủ.” Hắn cố ý tới gần tôi, thấp giọng nói.

Tay hắn đặt trên ghế sofa, vị trí có chút kì lạ. Ngón tay dài nhọn đụng tới móng tôi, bất quá lúc ấy tôi cũng không chú ý, chỉ là sợ không cẩn thận đè lên ngón tay hắn cho nên dịch sang bên cạnh một chút.

“Đúng là có việc này.” Chỉ trát sự là nghề nghiệp hay đi lại giữa âm dương, có khả năng hắn cũng là “người trong giới” như lão Trương đã nói, biết việc này cũng không có gì kỳ quái.

“Tại hạ cả gan, khẩn cầu chế sự đại nhân đem những mẫu vật liệu còn thừa lại bán cho tại hạ.” Ngụy Quân Tử đứng lên làm một cái đại lễ, hại tôi cuống quýt nâng hắn dậy.

“Xin đừng làm vậy, tôi không gánh nổi đâu.” Bất quá là một đồng vật liệu thừa mà thôi, không cần phải cẩn thận như vậy đi, cũng không phải báu vật này nọ.

Tôi đem ra một đồng mẫu vật liệu thừa, đều là một ít mẫu vụn dài mảnh, cái nào cái nấy cũng nham nhở không đều nhau. Nghĩ không biết vị trát sư này muốn mấy thứ kia làm gì. Cho dù là để gấp đồ vật cũng không đủ to đi.

Nhưng mà Ngụy Quân Tử lại như nhặt được bảo vật. Cầm lấy một mẫu trong đó mà cẩn thận sờ sờ, hai mắt quả thực giống như nhìn thấy đô la Mỹ mà đồng loạt sáng lên.

“Chế sư đại nhân xin ngài ra giá đi.”

Cái này cũng có thể bán ra tiền? Nhưng nếu tôi tham lam mở mồm khoác lác hình như không tốt lắm, hơn nữa đây cũng toàn là vật liệu thừa, đặt ở chỗ tôi cần bản cũng chỉ là phế vật thôi.

“Tặng cho anh đi.”

Ngụy Quân Tử mở to hai mắt, không dám tin mà nhìn tôi. “Chế sư đại nhân, tôi không rõ...”

“Này thì anh thích bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu đi. Dù sao Địa phủ cũng không cần, đặt ở chỗ tôi cũng không dùng tới. Coi như là lễ gặp mặt đi, hy vọng Ngụy tiên sinh về sau có thể cung cấp hàng hóa cho bổn tiệm, xin chỉ bảo nhiều.”

Tôi vươn tay, vốn là muốn bắt tay với hắn. Đây là bước đầu tiên trong mối quan hệ hợp tác, muốn đối tác có thiện cảm thì tốt nhất là cho một chút ân huệ khiến đối phương thiếu bạn một cái tình. Về sau hợp tác sẽ tiện hơn, thậm chí có thể chiếm thêm nhiều lợi ích.

Đối phương sưng sốt một hồi mới nắm lấy tay tôi, nhưng không phải bắt tay, mà là đột nhiên quỳ một gối, “Sự đã định, tôi tại đây lập khế ước.”

Nói xong cúi đầu hôn lên mu bàn tay tôi một cái. Bị hành động của hắn dọa sợ, tôi lập tức rút tay về. Nghĩ đến việc bị đàn ông hôn mu bàn tay, trên người liền nổi lên một lớp da gà.

Tên này không lẽ cũng nhìn nhầm tôi thành nữ?

“Anh nhầm rồi. Tôi là nam!” Tôi kéo cổ áo xuống, lộ ra bộ ngực bằng phẳng để chứng minh. Bởi vì trời nóng nực, tôi chỉ mặc một cái áo ba lỗ, cho dù tôi không làm như vậy hắn cũng có thể nhìn ra mới đúng.

“Khế ước với giới tính không có liên quan.” Ngụy Quân Tử nghi hoặc nói.

“Tóm lại ...”

“Tiểu Đổ tử, lấy cho tôi năm mươi xấp loại A.” Giọng lão Trương gần như làm cả gian hàng chấn động. Hắn rảo bước tiến đến cánh cửa, sau khi nhìn thấy Ngụy Quân Tử thì bỗng chốc nghiêm mặt, lập tức lộ ra biểu tình chán ghét.

“Tên này sao lại ở đây?” Lão Trương kéo tôi về phía sau hắn, vẻ mặt không tốt mà trừng Ngụy Quân Tử.

“Ngụy tiên sinh tới mua đồ.” Lão Trương chắc là có ân oán cá nhân với hắn, nhưng cũng không cần đốt lửa tới trên người tôi chứ. Vội kéo lão Trương đến ghế sofa, rót hồng trà ướp lạnh cho hắn hạ hỏa.

“Tiểu Đổ tử đúng là tri kỷ.” Một hơi đem ly hồng trà bằng thủy tinh uống hết, lưng áo lão lập tức ướt đầm mồ hôi, dán lên trên người để lộ ra cơ ngực rắn chắc, thật là làm cho người ta hâm một ghen tỵ nha.

Tôi đem hàng hóa đến cho hắn kiểm kê, thừa dịp ra hiệu cho Ngụy Quân Tử rời đi. Người sau hiểu ý, cầm mấy mẫu vụn hành lễ cáo từ với tôi.

“Cái loại người này, cậu cũng nên bớt tiếp xúc đi.” fukurou275wordpress

Lão Trương sâu kín mà nói một câu như vậy, làm tôi cảm thấy khá là nghi hoặc, “Các anh có ân oán?”

Người sau không trả lời, cao thấp đánh giá tôi một phen, bị hắn nhìn đến dựng cả lông, tôi nhin không được mà nói: “Anh nhìn cái gì? Chẳng lẽ tôi bị quỷ bám à?”

“Ma quỷ thì chính cậu cũng có thể nhìn thấy. Chẳng qua cậu quả thật bị mấy thứ quái lạ quần lấy.” Lão Trương vuốt cằm, cười không chút đứng đắn.

“Cái gì vậy? Đừng làm tôi sợ.” Nhìn hắn cười đến tà ác, tôi không khỏi sinh ra dự cảm không lành.

“Không nghĩ tới cậu cũng khá giảo hoạt nha.” Hấn đột nhiên sờ soạng đùi tôi. Bởi vì trời nóng nên tôi toàn mặc quần đùi.

“Oa~~ Biến thái!” Tôi đá một cước qua, người sau không phòng bị, bị đá trúng chỗ hiểm, đau đến nổi khom lưng run rẩy.

“X, cậu cũng quá tàn nhẫn đi...”

“Thực xin lỗi!” Bởi vì khi còn bé luôn bị nhầm là con gái, luôn dẫn tới mấy ông chú kì quái. Cho nên mẹ đã dạy tôi một vài kỹ thuật phòng vệ.

Tôi vươn tay sờ sờ chỗ hấn bị đá, “Muốn bôi thuốc hay gì không?”

“Ngu ngốc! Đờm có sờ bậy.” Lão Trương không nhịn nổi mà quát mắng, đẩy tay tôi ra, “Cậu đúng là ngốc ghê gớm luôn.”

“Cái gì chứ. Tôi không cố ý mà, đều do ông chú anh có hành vi đáng khinh.”

“Khụ. Chỉ đùa một chút.” Lão Trương bắt đắc dĩ mà thở dài, “Cậu về sau có gặp Ngụy Quân Tử thì đừng ăn mặc như thế này.”

Thế này rốt cuộc là như thế nào nha? Hôm nay tôi mặc quần đùi ngắn với áo ba lỗ, chắc là không có vấn đề gì đâu. Nhiều bé trai cũng mặc như vậy mà.

“Tên kia có ham mê rất kỳ quái. Hấn thích mông bé trai.”

“Gi?” Tôi cho là mình nghe lầm.

“Hấn thích mông bé trai. Thích sờ, thích liếm, thích ngửi, là một trong mười tên biến thái nhất trong giới.”

Cái khuôn mặt ôn hòa, tràn ngập phong độ của người tri thức kia mà thích thể loại này sao? Khó tin thật nha. Vẫn nên tin là lão Trương nói giỡn hơi quá đi.

“Có phải Tiểu Hắc cứ tránh ở dưới sofa không chịu ra không?”

Tôi gật gật đầu.

“Lúc cậu quỳ xuống nằm trên mặt đất nâng mông lên tìm nó, Ngụy Quân Tử ở ngay phía sau cậu đúng không?”

Tôi lần thứ hai gật đầu.

“Cậu chẳng lẽ không cảm thấy tư thế của hấn có chút kỳ quái sao?”

Nói như vậy quả thật ... Tôi đột nhiên nhớ tới Ngụy Quân Tử thưởng cho Tiểu Hắc một con cá. Lúc ấy còn đang suy nghĩ vì sao lại thưởng cho nó, chẳng lẽ...

Nhìn tôi làm ra động tác giống nhân vật trong bức tranh Tiếng thét, lão Trương lộ ra biểu tình ‘quả nhiên trúng chiêu’.

“Hấn mua cái gì của cậu?”

“Không có gì cả. Chỉ là mấy mẫu vật liệu làm giấy lằn trước thôi.”

“Giấy của sổ sinh tử? Đã vậy cậu cũng không lấy tiền?”

Nhìn thấy tôi gật đầu, lão Trương đỡ trán. “Cậu quả là một tên ngốc.”

“Cái gì chứ, không phải chỉ là mấy mẫu vật liệu linh tinh thôi sao. Tôi cũng chẳng dùng tới.”

Lão Trương càng thì thào không ngừng: “Đúng là phí của trời mà, đúng là phí của trời.” Nhìn cái biểu tình ‘lúc này thật sự là thiệt thòi lớn’ của hấn, tôi cũng liên tưởng được hành động của mình vừa rồi rất thiếu suy nghĩ.

“Thực sự là rất quý sao?”

“Không chỉ là quý thôi đâu. Cậu biết không, sổ Sinh Tử và Thiên thư Phong Thần bảng, cùng với Địa thư Đại địa thai mạng được xưng là Thiên Địa Nhân tam thư. Phán quan dưới âm phủ lấy thứ này để phân thiện ác của sinh vật ở tam giới, định thưởng phạt, rõ ưu khuyết. Thứ ghi lại trên đó, cũng giống như ghi trên sách mệnh vậy.”

Nghe giống như sổ X , chỉ một trang giấy nho nhỏ đã có thể thao túng vận mệnh. Tôi mà không lấy dùng quả là thiệt thòi lớn. Ít nhất cũng có thể viết là cho tôi học lại sau đó đạt tiêu chuẩn thi vào trường đại học hoặc cho tôi sống lâu trăm tuổi chẳng hạn.

Chẳng qua cái loại việc thao túng vận mệnh này, nếu như bị người khác dùng bừa bãi, không phải thiên hạ đại loạn sao?

“Tôi có phải nên thu hồi đồ lại rồi giao cho địa phủ thì tốt hơn không?”

“Cái đó cũng không cần. Đối với Ngụy Quân Tử mà nói, thứ đó chỉ có tác dụng quan trọng là làm hàng mã. Giấy của sổ sinh tử có thể giúp hắn đạt được sức mạnh cực lớn. Với tình huống gần đây, hắn vừa lúc có thể dùng đến chúng. Cậu nha, cần phải mạnh tay bắt chẹt hắn một chút.”

Nghe vậy tôi chợt để ý rằng lão Trương cũng mua không ít bùa. “Có phải đang có việc lớn gì không?”

Lão Trương liếc tôi một cái, nhưng không nói thẳng, “Cậu dạo này nên cẩn thận một chút, buổi tối đừng ra ngoài. Nhìn thấy mấy việc quái lạ cũng đừng xen vào. Đúng rồi, nhìn thấy quân nhân nhất định phải né thật xa, biết không?”

Tôi nghĩ đến lúc trước nhìn thấy hai tên quân nhân kia. Chẳng lẽ mấy quân nhân đó tới để tìm bắt mấy tên thần côn này? Haha.

Chẳng qua nếu lão Trương đã không nói rõ nguyên nhân thì tôi cũng không tiện hỏi nhiều. Đây là định luật bất biến của phim ảnh và tiểu thuyết: biết càng nhiều chết càng nhanh.

Tán gẫu một lát thì nghe được tiếng “meo meo” dưới bàn trà. Tôi đột nhiên nhớ tới lúc Ngụy tiên sinh rời khỏi cũng không thấy Tiểu Hắc đi theo. Không phải là bỏ quên ở đây chứ.

“Nhóc con đáng thương này...” Mèo nhỏ bị chủ nhân quên rồi, thôi để tao nuôi mày đi. (tiếng trời: Cậu cứ tiếp tục mơ tưởng đi.)

Tôi lần thứ hai nằm trên đất, đem tay mò tìm dưới bàn trà. Cũng không đoán được mèo nhỏ mềm mại ở đâu. Lại mò ra được một mẫu giấy gấp hình con mèo màu đen, hai con mắt xanh biếc giống y như Tiểu Hắc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nhân vật chính tên Tiểu Tử (cười chết), bắt quá, anh em họ của nhân vật chính có người tên càng bôi cứt (xui xẻo). Chú: bọn họ đồng lứa nên tên đệm đều là ‘Tử’, cho nên đều là Đỗ Tử (bụng) này Đỗ Tử nọ.

12. Chương 12: Không Nhắm Mắt 1

Chúng tôi dùng máu và mạng sống của mình để xây dựng Tổ quốc, vậy mà các người lại hủy hoại nó.

Mấy ngày tiếp theo tôi đều ngoan ngoãn đóng cửa tiệm sớm, buổi tối cũng không bước ra ngoài. Nhưng dù vậy tôi vẫn cảm thấy có chút kì lạ. Gần đây có khá nhiều người kỳ quái đến mua mấy thứ bùa hay đồ dùng của thần côn. Còn có cả mấy người khách quen đến mua bùa bình an hay bùa trừ tà các loại nữa.

Đáng tiếc hiện giờ cửa tiệm hết hàng, tôi chỉ có thể khéo léo từ chối họ. Lúc tôi đang cân nhắc có nên nhập thêm loại hàng này không thì có khách tìm tới cửa.

“Xin hỏi ngài cần gì?”

“Có bùa loại A không?” Người mới tới là một thanh niên cùng một người trung niên cầm hộp gấm. Người thanh niên có ánh mắt trong trẻo tương xứng với vẻ mặt hiền lành, làm tôi cảm thấy như đã gặp qua ở đâu đó.

Bọn họ cũng không nói rõ số lượng, thường thì dạng khách này phần nhiều đều muốn xem trước chất lượng hàng sau đó mới quyết định nên mua nhiều hay ít. Nếu như thỏa thuận tốt thì về sau tám chín phần mười họ sẽ trở thành khách quen. Tôi trước tiên mời họ ngồi xuống rồi đem ra một xấp bùa để trước mặt họ.

Sau đó tôi xoay người đi pha trà cho bọn họ, thật ra thời gian này là để khách hàng có thể xem xét kỹ lưỡng chất lượng hàng hóa, thường thì sau khi tôi quay lại, họ sẽ đưa ra quyết định. Có nhiều người cũng đã trở thành khách quen theo cách đó.

Quả nhiên, lúc tôi đang bưng trà lên, người thanh niên cười hỏi: “Loại hàng này chất lượng thật tốt, là cậu làm ra sao?”

Tôi gật đầu, gần đây tôi bắt đầu tự làm mấy loại giấy vàng mã này. Dù sao cũng có khăn trùm thời gian của Doraemon, cũng không khó khăn gì. Hơn nữa tiền công từ việc chế tạo giấy, không chỉ các loại giấy tiền vàng bạc mà cả các loại hàng khác đều có thể thu được kha khá.

Người thanh niên gật đầu: “Không hổ là cháu của ngài Đỗ, trò giỏi hơn thầy nha. Tôi nhớ bố cậu là con trai thứ sáu của ngài Đỗ đúng không?”

“Ngài là ...” Thanh niên này có diện mạo đẹp như người nổi tiếng, nếu tôi đã gặp qua rồi thì phải có ấn tượng mới đúng chứ.

“Gần đây chúng ta có gặp qua mà, không nhớ sao?” Người thanh niên hí mắt, tuy rằng nhìn rất đẹp trai, là dạng mà mấy cô gái nhỏ lúc nhìn thấy đều sẽ thét lên chói tai, nhưng đôi mắt cứ phóng điện nhìn lả lơi cực kỳ.

Cái thứ huênh hoang... Tôi nghĩ nghĩ xem hắn là ai.

“Té ra là tên huênh hoang con nhà đại gia nha.”

Vừa thốt ra lời kia tôi liền hối hận, bây giờ không thể làm phật lòng khách hàng nha. Hai người kia ngạc nhiên một hồi, người trung niên nhìn nhìn đồng bạn của ông ta, không nhận được mà cười ra tiếng.

“... Huênh hoang? Con đại gia? Ha ha, rất đúng rất đúng ...”

Người thanh niên lạnh lùng liếc ông chú trung niên kia một cái, người sau đành phải ngậm miệng, nhưng khuôn mặt vằn vẹo cũng đủ bán đứng cái trạng thái nhin cười đến khổ sở của ông ta.

Tôi đang định giải thích, lại nhìn thấy biểu tình của đối phương, rõ ràng là trời nóng như thiêu mà tôi lại cảm thấy ớn lạnh. Trên mặt người thanh niên vẫn là nụ cười ôn hòa, tại sao tôi lại thấy nụ cười kia thật đáng sợ nhỉ? Mà người trung niên lại mang vẻ mặt thương hại nhìn tôi, làm tôi càng thêm đứng ngồi không yên.

Người thanh niên ho nhẹ một tiếng, tiến vào chủ đề chính, tôi không nhận được mà ngồi lại thật nghiêm chỉnh, chăm chú lắng nghe, sợ lại đắc tội hắn.

“Tôi là Phong Khinh Vân, vị này là Lục tiên sinh. Hôm nay đến đây là để sửa chữa vài thứ đồ.” Thanh niên gật đầu với người trung niên, người sau liền đem một bao vải đặt lên bàn.

Mở bao vải ra, bên trong là hai mảnh vỡ của một chiếc hộp gỗ màu đen, bên ngoài hộp không có hoa văn gì, ngược lại còn dán không ít bùa. Nắp hộp có dán bùa gần như tách rời ra, chỉ còn một phần nhỏ dính với thân hộp.

Cái tên Phong Khinh Vân này nghe có chút quen, hình như lão Trương có nhắc tới. Tôi nghĩ hẳn chắc là người có tiếng trong giới thần côn. Vậy rốt cuộc trong hộp chứa vật gì? Không phải mấy thứ buồn nôn như đầu người này nọ chứ.

Lục tiên sinh cẩn thận mà lấy vật trong hộp ra, đặt trên miếng vải gấm. Cũng không phải là mấy thứ ghê tởm tôi đang nghĩ tới, mà là một đồng mảnh sứ vỡ.

“Đây là...”

“Chúng tôi hy vọng cậu có thể khôi phục lại hình dạng ban đầu của nó.” Phong Khinh Vân lấy ra một tấm ảnh chụp đặt lên bàn rồi đẩy về phía tôi.

Là một cái bình sứ màu trắng cực kỳ bình thường, phía trên không có bất cứ hoa văn gì. Miệng bình còn dán đầy bùa vàng chữ đỏ dùng để nguyên rửa.

“Cái này ... Bình đựng tro cốt này, trong tiệm cũng có mấy cái để cho hai vị chọn lựa.” Cái thứ đồ bình thường như vậy sao còn muốn khôi phục lại chứ? Bình đựng tro cốt bây giờ muốn đẹp bao nhiêu có bấy nhiêu mà. Tôi đem ra hai cái bình, “Kiểu bình này có hoa văn cây tùng cây bách ngụ ý trường thọ, bên trong rộng rãi thoáng mát, đảm bảo người chết ở cực kỳ thoải mái. Nếu không thì còn có bình sứ vân hoa sen...”

Vị Lục tiên sinh kia lần thứ hai cười ha hả, trong lòng tôi buồn bực, người này cũng dễ vui vẻ quá nhỉ. Đẩy mạnh tiêu thụ cho bình đựng tro cốt thì buồn cười chỗ nào hả?

Không biết có phải lỗi giác của tôi hay không mà nụ cười của Phong Khinh Vân càng thêm đáng sợ.

“Đồ tiên sinh, thời gian của chúng tôi rất quý giá.”

“Vậy thì... Tôi đem hàng trong tiệm lấy ra hết, các anh thích cái nào thì lấy, tôi có thể giảm giá...” Tôi càng nói càng nhỏ giọng, dưới áp lực từ ‘nụ cười’ của Phong Khinh Vân, cuối cùng cũng tịt ngòi luôn.

“Cậu bạn nhỏ, đây không phải là bình đựng tro cốt, mà là bình phong hồn đó.”

“Bình sứ hình mây gió à? Nói thật thì bình hình cây tùng cây bách cũng không tệ mà.” Bình phong hồn /fēng hún/ ; bình sứ hình mây gió /fēngyún/. Lục tiên sinh lần nữa há miệng cười, còn Phong Khinh Vân thì lắc đầu một cách bất đắc dĩ, bày ra biểu tình ‘cậu ta hết thuốc chữa rồi’.

“Là ‘Phong’ trong phong ấn. ‘Hồn’ trong hồn phách.”

Ý trên mặt chữ chính là bình phong ấn hồn phách. Cái thứ đồ vật này quả nhiên lại là sản phẩm của mấy tay thần côn. Không biết chọn đại cái bình nào đó cho bọn họ được không. Có điều nhìn cái kiểu cười của tên Phong Khinh Vân kia, chắc là không dễ chơi đâu ha.

“Kia.. Tiệm chúng tôi hiện không nhận sửa chữa đồ vật.”

Tôi định đem ảnh chụp đẩy trả lại Phong Khinh Vân, vị Lục tiên sinh kia đột nhiên đè lại tay tôi, “Xin ngài không nên vội từ chối.”

Ông ta nhìn thoáng qua Phong Khinh Vân, người sau hiểu ý mà lấy trong ngực ra một tờ chi phiếu ngân hàng đưa cho tôi. Phía trên viết tên tôi và tài khoản, còn số tiền chuyển qua thì nhiều đến kinh người.

“Đây là tiền cọc.”

“A?”

“Thù lao là gấp hai lần con số này. Nhưng mà...” Nụ cười của ai đó càng nhìn càng gian trá, “Nếu không thể hoàn thành, chắc là cậu hiểu được hậu quả ha...”

“Chờ chút đã!” Tôi cuống quýt, nếu không thể hoàn thành giao dịch, rồi yêu cầu trả gấp đôi tiền đặt cọc thì ...

“Đây là lừa gạt! Pháp luật sẽ không thừa nhận.”

Tôi đang định đứng lên, bả vai bị Phong Khinh Vân đè lại, hần chậm rãi tới gần, tiến đến bên tai tôi nhẹ giọng nói rằng: “Anh bạn nhỏ, tiền của địa phủ cũng không phải muốn thu là thu nha.”

Tôi hướng theo tầm mắt của hắn nhìn xuống mặt đất. Ánh sáng từ cửa chính rọi vào, dừng trên người chúng tôi tạo thành những cái bóng kéo dài trên sàn nhà, nhưng mà chỉ có hai cái bóng. Tay Lục tiên sinh đặt nơi mu bàn tay tôi bỗng dưng lạnh lẽo dị thường.

Tôi đột nhiên nhớ trong liêu trai, có một vị phán quan họ Lục.

“Làm ăn với địa phủ, thất bại cũng không phải chỉ đơn giản là bồi thường tiền đâu.”

Âm thanh Phong Khinh Vân đầy xót xa, cho dù trời nóng cháy cả da nhưng lại khiến sau lưng tôi rét lạnh. Trải qua lần giáo huấn trước, tôi cũng biết là không thể đấu nổi bọn họ. Kể thối thời là trang tuần kiệt, hiện tại cũng đành chấp nhận thôi.

Tôi cất ảnh chụp vào, Lục tiên sinh trông thấy hành động của tôi mà kinh ngạc, nhìn nhìn tôi rồi dựa sát vào Phong Khinh Vân, lộ ra thần sắc quỷ dị ‘hiểu rõ rồi’.

“A... Tôi hiểu mà, thì ra tin đồn là thật...”

Ông mà hiểu cái quỷ gì? Tâm tình tôi đang xuống dốc mà ông ta còn nói ‘tin đồn’ là sao. Việc đầu đầu nhất hiện nay là tìm ai đó giúp sửa cái bình sứ quỷ quái này.

Cái vụ buôn bán này tôi nhất định phải làm rồi, bọn họ ba ngày sau sẽ tới nhận hàng. Trước khi đi Lục tiên sinh muốn bắt tay với tôi, nhưng tôi cố ý làm qua loa cho có lệ. Người sau bắt đắc dĩ cười nói: “Quả nhiên tôi không được sao? Được rồi, lần sau tôi sẽ tìm một đồng nghiệp đẹp trai đến đây.”

Nghe xong câu này, Phong Khinh Vân liền không để ý hình tượng mà cười như điên, làm cho tôi đầu đầy dấu chấm hỏi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-tay-ve-cua-hang-nhang-den-tu-dang>